

Dziennik Urzędowy L 19

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 48

21 stycznia 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 83/2005 z dnia 18 stycznia 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2604/2000 w sprawie przywozu politereftalanu etylenu pochodzącego między innymi z Republiki Korei i Tajwanu** 1
- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 84/2005 z dnia 18 stycznia 2005 r. zmieniające załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz systemów kamer telewizyjnych pochodzących z Japonii** 9
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 85/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 15
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 86/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na melasę w sektorze cukru, stosowane od dnia 21 stycznia 2005 r. 17
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 87/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające refundacje wywozowe do cukru białego i cukru surowego w stanie nieprzetworzonym 19
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 88/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające refundacje wywozowe do syropów i niektórych innych produktów w sektorze cukru, wywożonych w stanie nieprzetworzonym 21
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 89/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające maksymalne kwoty refundacji wywozowej do cukru białego przeznaczonego do niektórych państw trzecich w ramach 17. przetargu częściowego wykonanego w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 1327/2004 24
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 90/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny 25
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 91/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie stosowania współczynnika redukcji w odniesieniu do świadectw refundacji do produktów nieobjętych załącznikiem I Traktatu, zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000 26

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 92/2005 z dnia 19 stycznia 2005 r. wdrażające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające sposoby usuwania i wykorzystania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i zmieniające jego załącznik VI w odniesieniu do przetwarzania biogazu i wytopionych tłuszczów ⁽¹⁾	27
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 93/2005 z dnia 19 stycznia 2005 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie przetwarzania produktów ubocznych otrzymywanych z ryb oraz dokumentów handlowych dotyczących transportu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego ⁽¹⁾	34
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 94/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz ryżu pochodzącego z państw AKP oraz krajów i terytoriów zamorskich w odniesieniu do wniosków złożonych w czasie pierwszych pięciu dni roboczych stycznia 2005 r. w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 638/2003	40
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 95/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające stawki refundacji do niektórych produktów z sektora cukru wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu	42
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 96/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające maksymalną refundację wywozową dla jęczmienia w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1757/2004	45
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie przekazanych ofert na wywóz owsa w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1565/2004	46
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 98/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie przekazanych ofert na przywóz sorgo, w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2275/2004	47
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 99/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę, w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2277/2004	48
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 100/2005 z dnia 20 stycznia 2005 r. ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2276/2004	49
★ Dyrektywa Komisji 2005/4/WE z dnia 19 stycznia 2005 r. zmieniająca dyrektywę 2001/22/WE ustanawiającą metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci i 3-MCPD w środkach spożywczych ⁽¹⁾	50

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Rada

2005/35/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 7 grudnia 2004 r. dotycząca podpisania Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek oraz w sprawie zatwierdzenia i podpisania towarzyszącej jej Deklaracji intencji	53
Umowa między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako ustanawiająca środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek	55

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

Komisja

2005/36/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 8 września 2004 r. zmieniająca decyzję 2004/166/WE w sprawie pomocy na rzecz restrukturyzacji, której Francja zamierza udzielić Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM) (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 3359) ⁽¹⁾ 70

2005/37/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 29 października 2004 r. ustanawiająca Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN) oraz przewidująca koordynację działań technicznych w celu ochrony euro przed fałszowaniem 73

2005/38/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 27 grudnia 2004 r. w sprawie przyznania Niderlandom dodatkowych dni nieobecności w porcie zgodnie z załącznikiem V do rozporządzenia Rady (WE) nr 2287/2003 (notyfikowana jako dokument nr K(2004) 5269) 75

2005/39/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 30 grudnia 2004 r. w sprawie finansowania zewnętrznej oceny wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt oraz finansowania przeprowadzania badania w celu analizy kosztów i warunków dotyczących instrumentu finansowania ryzyka w przypadku epidemii inwentarza żywego w UE 76

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 83/2005

z dnia 18 stycznia 2005 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2604/2000 w sprawie przywozu politereftalanu etylenu pochodzącego między innymi z Republiki Korei i Tajwanu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Środki obowiązujące**

(1) Rada, na mocy rozporządzenia (WE) nr 2604/2000⁽²⁾ („rozporządzenie ostateczne”), narzuciła ostateczne cła antydumpingowe na przywóz politereftalanu etylenu („PET”) pochodzącego z Indii, Indonezji, Malezji, Republiki Korei, Tajwanu i Tajlandii.

2. Obecne dochodzenie

(2) W dniu 22 maja 2003 r. Komisja obwieściła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾ wszczęcie rewizji tymczasowej środków antydumpingowych mających zastosowanie dla przywozu PET pochodzącego z Republiki Korei i Tajwanu („państwa rozpatrywane”) do Wspólnoty.

(3) Rewizję tymczasową wszczęto na wniosek złożony w kwietniu 2003 r. przez Stowarzyszenie Europejskich Przetwórców Tworzyw Sztucznych („wnioskodawca”) w imieniu producentów reprezentujących główny odsetek, w tym przypadku ponad 80 %, całkowitej wspólnotowej produkcji PET. Wniosek zawierał wystarczające dowody oparte na domniemaniu faktycznym, że dumping i szkody mają charakter powtarzający, a istniejące środki nie są już wystarczające dla zapobiegania dumpingowi powodującemu szkodę. Dostarczone dowody uznano za dostateczne dla uzasadnienia wszczęcia pełnej rewizji tymczasowej istniejących

środków, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

(4) W dniu 30 czerwca 2004 r. wnioskodawca wycofał swój wniosek o wszczęcie rewizji tymczasowej.

(5) Jednakże uznano, że ze względu na dostępne dowody i wstępne ustalenia już uzyskane w trakcie dochodzenia, kontynuacja dochodzenia z urzędu w sprawie samego dumpingu była zasadna. W odniesieniu do wszelkich innych aspektów dochodzenia uznano, że rewizję tymczasową należy zakończyć w następstwie wycofania wniosku. Takie podejście zostało zakomunikowane wszystkim zainteresowanym stronom, z których żadna nie przedstawiła swojej opinii.

3. Pozostałe postępowania

(6) W dniu 22 maja 2003 r. Komisja obwieściła zawiadomieniem opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ wszczęcie postępowania antydumpingowego w związku z przywozem do Wspólnoty PET pochodzącego z Australii, Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) i Pakistanu.

(7) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 306/2004⁽⁵⁾ Komisja nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego z Australii, ChRL i Pakistanu. Na mocy rozporządzenia (WE) nr 1467/2004⁽⁶⁾ Komisja nałożyła ostateczne cła antydumpingowe na przywóz PET pochodzącego z Australii oraz ChRL oraz zakończyła postępowanie w sprawie przywozu PET pochodzącego z Pakistanu.

4. Strony zainteresowane dochodzeniem

(8) Służby Komisji oficjalnie powiadomiły o rozpoczęciu postępowania wnioskodawcę, producentów wspólnotowych objętych skargą, innych producentów wspólnotowych, producentów eksportujących, importerów, dostawców i użytkowników, a także stowarzyszenia, o których było wiadomo, że są zainteresowane sprawą, jak również przedstawicieli Republiki Korei i Tajwanu. Zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii na piśmie oraz możliwość wnioskowania o przesłuchania w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 301 z 30.11.2000, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 823/2004 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 7).

⁽³⁾ Dz.U. C 120 z 22.5.2003, str. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 120 z 22.5.2003, str. 9.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, str. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 271 z 19.8.2004, str. 1.

- (9) Producenci wspólnotowi reprezentowani przez wnioskującego, inni współpracujący producenci wspólnotowi, producenci eksportujący, importerzy, dostawcy, użytkownicy oraz stowarzyszenia użytkowników przedstawili swoje opinie. Wszystkie zainteresowane strony, które wniosowały o przesłuchanie, zostały przesłuchane.
- (10) Wszystkim stronom, o których było wiadomo, że są zainteresowane sprawą, a także wszelkim innym przedsiębiorstwom, które zgłosiły się w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, przesłano kwestionariusze. Otrzymano odpowiedzi od siedmiu producentów wspólnotowych reprezentowanych przez wnioskodawcę; czterech innych producentów wspólnotowych; trzech producentów eksportujących w Republice Korei, łącznie z jednym przedsiębiorstwem, które aktualnie nie podlega indywidualnej stawce celnej; czterech producentów eksportujących na Tajwanie, łącznie z jednym przedsiębiorstwem, które aktualnie nie podlega indywidualnej stawce celnej; dwóch dostawców, dwóch importerów powiązanych, czterech importerów niepowiązanych i dziewięciu użytkowników niepowiązanych ze Wspólnoty.
- (11) W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania zaznaczono, że w postępowaniu może być zastosowane pobieranie próbek. Jednak biorąc pod uwagę, że liczba producentów eksportujących w krajach zainteresowanych, którzy wykazali swoją gotowość do współpracy, była niższa od oczekiwanej, zdecydowano, że pobieranie próbek nie jest wymagane.
- (12) Służby Komisji zebrały i dokonały weryfikacji informacji, które uznano za niezbędne dla określenia dumpingu i wynikłej szkody, jak również przeprowadziły weryfikację w siedzibach następujących przedsiębiorstw:
- a) producenci wspólnotowi:
- Aussapol SpA, San Giorgio Di Nogaro (UD), Włochy,
 - Brilen SA, Zaragoza, Hiszpania,
 - Catalana di Polimers, Barcelona, Hiszpania,
 - Dupont Sabanci SA, Middlesbrough, Zjednoczone Królestwo,
 - INCA International, Mediolan, Włochy,
 - KoSa, Frankfurt nad Menem, Niemcy,
 - M & G Finanziaria Industriale, Mediolan, Włochy,
 - Tergal Fibres, Gauchy, Francja,
 - VPI SA, Ateny, Grecja,
 - Voridian, Rotterdam, Holandia,
- Wellman PET Resins, Arnhem, Holandia;
- b) producenci eksportujący/eksporterzy w Republice Korei:
- Daehan Synthetic Fiber Co. Ltd, Seul,
 - SK Chemicals Co. Ltd, Seul,
 - KP Chemical Corp., Seul;
- c) producenci eksportujący na Tajwanie:
- Far Eastern Textile Ltd, Tajpej,
 - Shinkong Synthetic Fibers Corp., Tajpej,
 - Hualon Corp., Tajpej;
- d) importerzy powiązani:
- SK Networks, Seul, Republika Korei,
 - SK Global (Belgium) N.V., Antwerpia, Belgia;
- e) importerzy niezależni:
- Mitsubishi Chemicals, Düsseldorf, Niemcy,
 - Helm AG, Hamburg, Niemcy,
 - Global Services International, Mediolan, Włochy,
 - SABIC Italia, Mediolan, Włochy;
- f) dostawcy wspólnotowi:
- Interquisa SA, Madryt, Hiszpania,
 - BP Chemicals, Sunbury-on-Thames, Zjednoczone Królestwo;
- g) użytkownicy wspólnotowi:
- Danone Waters Group, Paryż, Francja,
 - Aqua Minerale San Benedetto, Scorze (VE), Włochy,
 - RBC Cobelplast Mononate, Varese, Włochy,
 - Nestlé Espana SA, Barcelona, Hiszpania.
- 5. Okres dochodzenia**
- (13) Dochodzenia w sprawie dumpingu prowadzono w okresie od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r. („OD”).

6. Produkt rozpatrywany i produkt podobny

6.1. Produkt rozpatrywany

- (14) Produkt rozpatrywany jest taki sam jak w dochodzeniu pierwotnym, tj. PET o współczynniku lepkości 78 ml/g lub wyższym, zgodnie z normą ISO 1628-5, pochodzący z Republiki Korei i Tajwanu, aktualnie sklasyfikowany w ramach kodu CN 3907 60 20.

6.2. Produkt podobny

- (15) W dochodzeniu pierwotnym ustalono, że PET produkowany i sprzedawany na rynku krajowym Republiki Korei i Tajwanu, oraz PET produkowany i eksportowany do Wspólnoty charakteryzują się tymi samymi podstawowymi właściwościami chemicznymi i fizycznymi oraz tymi samymi cechami użytkowymi. Uznano zatem, że wszystkie typy PET o współczynniku lepkości 78 ml/g lub wyższym są podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

B. DUMPING

1. Metodologia ogólna

- (16) Opisana poniżej metodologia ogólna została zastosowana wobec wszystkich producentów eksportujących w Republice Korei i na Tajwanie i jest ona taka sama, jak metodologia wykorzystana w pierwotnym dochodzeniu. Prezentacja wniosków w sprawie dumpingu dla każdego z państw rozpatrywanych opisuje zatem jedynie to, co jest specyficzne dla każdego kraju eksportującego.

1.1. Wartość normalna

- (17) Dla określenia wartości normalnej w odniesieniu do każdego producenta eksportującego ustalono najpierw, czy łączna krajowa sprzedaż rozpatrywanego produktu w porównaniu z ogólną sprzedażą na wywóz do Wspólnoty jest reprezentatywna. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, krajowa sprzedaż była uznana za reprezentatywną, gdy całkowity wolumen krajowej sprzedaży każdego producenta eksportującego stanowił co najmniej 5 % jego całkowitego wolumenu sprzedaży na wywóz do Wspólnoty.
- (18) Następnie zidentyfikowano typy PET sprzedane na rynku krajowym przez przedsiębiorstwa skupiające całą reprezentatywną sprzedaż krajową i które były identyczne lub bezpośrednio porównywalne z typami sprzedanymi na wywóz do Wspólnoty.
- (19) W odniesieniu do każdego typu sprzedanego przez producentów eksportujących na swoich krajowych rynkach oraz bezpośrednio porównywalnego z typem PET sprzedawanym na wywóz do Wspólnoty, ustalono, czy krajowa sprzedaż była wystarczająco reprezentatywna dla celów art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Krajowa sprzedaż danego typu PET była uważana za wystarczająco reprezentatywną, gdy całkowity wolumen sprzedaży krajowej danego typu w trakcie OD wynosił 5 % lub więcej całkowitego wolumenu sprzedaży porównywalnego typu PET wywożonego do Wspólnoty.

- (20) Zbadano również, czy krajowa sprzedaż każdego typu PET może być traktowana za dokonaną w trybie zwykłego obrotu handlowego, przez ustalenie proporcji przynoszącej dochód sprzedaży danego typu PET niezależnym klientom. W przypadkach gdy wolumen sprzedaży typu PET, dokonanej po cenie sprzedaży netto równej lub wyższej od skalkulowanego kosztu produkcji, reprezentował więcej niż 80 % całkowitego wolumenu sprzedaży danego typu i gdy średnia cena ważona tego typu była równa lub wyższa od kosztu produkcji, wartość normalna opierała się na rzeczywistej cenie krajowej obliczonej jako średnia ważona cen całej sprzedaży krajowej danego typu dokonanej w trakcie OD bez względu na to, czy sprzedaż przynosiła dochód. W przypadkach gdy wolumen przynoszącej dochód sprzedaży typu PET reprezentował 80 % lub mniej całkowitego wolumenu sprzedaży danego typu, lub gdy średnia cena ważona tego typu była niższa od kosztu produkcji, wartość normalna była oparta jedynie na rzeczywistej cenie krajowej obliczonej jako średnia ważona przynoszącej dochód sprzedaży wyłącznie danego typu PET, pod warunkiem że sprzedaż ta reprezentowała 10 % lub więcej całkowitego wolumenu sprzedaży danego typu.

- (21) Stwierdzono, że przynosząca dochód sprzedaż wszystkich typów PET reprezentowała 10 % lub więcej całkowitego wolumenu sprzedaży danego typu.

1.2. Cena eksportowa

- (22) We wszystkich przypadkach, w których rozpatrywany produkt był wywożony do niezależnych klientów we Wspólnocie, cena eksportowa była ustalana zgodnie z art. 2 ust. 8 pkt 8 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie na bazie cen eksportowych rzeczywiście zapłaconych lub należnych.
- (23) W przypadkach gdy sprzedaż odbywała się poprzez importera powiązanego, cena eksportowa była konstruowana na bazie cen odsprzedaży importera powiązanego oferowanych niezależnym odbiorcom. Uwzględniono wszystkie koszty poniesione pomiędzy przywozem a odsprzedaniem przez danego importera, łącznie z kosztami sprzedaży, kosztami ogólnymi i administracyjnymi, oraz uzasadnioną marżą zysku, zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Należną marżę zysku ustalono na podstawie informacji dostarczonych przez niepowiązanych współpracujących handlowców/importerów działających na rynku wspólnotowym.

1.3. Porównanie

- (24) Wartość normalna i ceny eksportowe były porównywane na bazie *ex-works*. W celu zapewnienia rzetelnego porównania pomiędzy wartością normalną a cen eksportową dokonano należytego uwzględnienia, w formie dostosowania, różnic wpływających na porównywalność ceny zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Właściwe dostosowanie zostało dokonane we wszystkich przypadkach, w których stwierdzono, że jest ono uzasadnione, dokładne i poparte możliwym do zweryfikowania dowodem.

1.4. Margines dumpingu

- (25) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, margines dumpingu obliczono dla każdego współpracującego producenta eksportującego poprzez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną ceną eksportową.
- (26) Dla krajów, w których stwierdzono wysoki poziom współpracy (powyżej 80 %) i gdzie nie było powodu, aby przypuszczać, że którykolwiek z producentów eksportujących powstrzymał się od współpracy, celem zapewnienia skuteczności środków pozostały margines dumpingu ustalono na poziomie współpracującego przedsiębiorstwa posiadającego najwyższy margines dumpingu.
- (27) Dla krajów, w których stwierdzono niski poziom współpracy, pozostały margines dumpingu określono zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, tj. w oparciu o dostępne fakty.

2. Republika Korei

- (28) Odpowiedzi na kwestionariusz otrzymano od trzech producentów eksportujących, z których jeden nie eksportował PET do Wspólnoty w trakcie OD, oraz od dwóch importerów powiązanych z jednym z producentów eksportujących. Ustalono, że eksporterzy współpracujący reprezentowali 100 % koreańskiego wywozu produktu rozpatrywanego w trakcie OD.

2.1. Wartość normalna

- (29) W odniesieniu do wszystkich typów PET wywożonych przez koreańskich producentów eksportujących możliwe było ustalenie wartości normalnej na podstawie cen zapłaconych lub należnych w zwykłym obrocie handlowym, płaconych przez niezależnych klientów na rynku krajowym, zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

2.2. Cena eksportowa

- (30) Jeden z koreańskich producentów eksportujących dokonywał sprzedaży na wywóz do Wspólnoty, zarówno bezpośrednio do niezależnych klientów, jak i poprzez importerów powiązanych w Korei i we Wspólnocie. W konsekwencji, w drugiej sytuacji konstruowana cena eksportowa została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

2.3. Porównanie

- (31) W celu zapewnienia rzetelnego porównania zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uwzględniono różnice w czynnikach, które jak zgłoszono i wykazano, wpłynęły na ceny oraz porównywalność cen. Na tej podstawie dokonano dostosowania z tytułu różnicy w kosztach transportu, ubezpieczeń, opłat manipulacyjnych, kosztach prowizji, kredytów, opakowań, opłat celnych i kosztach bankowych.

2.4. Margines dumpingu

- (32) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, średnie ważne wartości normalne każdego typu rozpa-

trywanego produktu wywożonego do Wspólnoty porównywano ze średnią ważoną ceną eksportową każdego odpowiadającego mu typu rozpatrywanego produktu.

- (33) Porównanie wykazało, że w odniesieniu do trzech współpracujących producentów eksportujących nie istnieje ani żaden dumping, ani minimalny margines dumpingu. Marginesy dumpingu wyrażone jako procent ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, przy niezapłaconym cła są następujące:

- Daehan Synthetic Fiber Co. Ltd.: 1,2 %
- SK Chemicals Co. Ltd: 0,0 %
- KP Chemical Corp.: 0,1 %

- (34) Dwóch znanych koreańskich producentów eksportujących PET, którzy aktualnie podlegają indywidualnej stawce celnej, wykazało, że w trakcie OD nie dokonali żadnych wywozów. Powyżsi eksporterzy nie przedstawili żadnych dowodów celem wskazania, że przeszacowanie ich marży celnych było usprawiedliwione.

- (35) W świetle wysokiego poziomu współpracy realizowanego przez przedsiębiorstwa koreańskie (patrz: motywy (28)), pozostałe cła ustalono na poziomie przedsiębiorstwa współpracującego posiadającego najwyższy margines dumpingowy, zgodnie z podejściem nakreślonym w motywie (26). Poziom jest taki sam jak w pierwotnym dochodzeniu.

3. Tajwan

- (36) Odpowiedzi na kwestionariusze otrzymano od czterech producentów eksportujących, z których jeden nie eksportował PET do Wspólnoty w trakcie OD. Ustalono, że producenci współpracujący reprezentowali mniej niż 60 % wywozu tajwańskiego rozpatrywanego produktu w trakcie OD.

3.1. Wartość normalna

- (37) W odniesieniu do wszystkich typów PET wywożonych przez tajwańskich producentów, eksportujących wartość normalną, ustalono na podstawie cen zapłaconych lub należnych w zwykłym obrocie handlowym, płaconych przez niezależnych klientów na rynku krajowym, zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

3.2. Cena eksportowa

- (38) Ceny eksportowe ustalono zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie na bazie cen eksportowych zapłaconych lub należnych.

3.3. Porównanie

- (39) W celu zapewnienia rzetelnego porównania, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego uwzględniono różnice w czynnikach, które, jak zgłoszono i wykazano, wpłynęły na ceny oraz porównywalność cen. Na tej podstawie dokonano dostosowania z tytułu różnicy w kosztach transportu, ubezpieczeń, opłat manipulacyjnych, kosztach prowizji, kredytów, opakowań, opłat celnych i kosztach bankowych.

3.4. Margines dumpingu

- (40) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, średnie ważone wartości normalne każdego typu rozpatrywanego produktu wywożonego do Wspólnoty były porównywane ze średnią ważoną ceną eksportową każdego odpowiadającego mu typu rozpatrywanego produktu.
- (41) Porównanie wykazało istnienie dumpingu w odniesieniu do dwóch współpracujących producentów eksportujących. Marginesy dumpingu wyrażone jako procent ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, przy niezapłaconym cła, są następujące:
- Far Eastern Textile Ltd: 0,0 %
 - Shinkong Synthetic Fibers Corp.: 3,1 %
 - Hualon Corp.: 9,6 %
- (42) Jeden producent eksportujący, który aktualnie podlega indywidualnej stawce celnej, współpracował w niniejszym postępowaniu, pomimo że nie realizował żadnej sprzedaży na wywóz do Wspólnoty w trakcie OD. W oparciu o uzyskane informacje uważa się za stosowne pozostawienie aktualnego marginesu dumpingu na niezmiennym poziomie z uwagi na to, że nie dostarczono informacji wskazujących, że przeszacowanie marży celnej tego producenta było usprawiedliwione.
- (43) Istnieje jeden tajwański eksporter PET, który aktualnie podlega indywidualnej stawce celnej, jednakże nie współpracował on w niniejszym postępowaniu. W odniesieniu do tego eksportera uznano za stosowne nie przyznać mu cła indywidualnego, aby nie nagradzać go za brak współpracy. Co ważniejsze, nie istniały żadne dostępne dane umożliwiające określenie indywidualnej stawki celnej.
- (44) W świetle niniejszego faktu i niskiego poziomu współpracy przedsiębiorstw tajwańskich (patrz: motyw (36)), ustalono pozostały margines dumpingu zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, przedstawionym w motywie (27).
- (45) Pozostały margines dumpingu, który obliczono na podstawie danych dostępnych z Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich (Eurostat), a także od współpracujących producentów eksportujących, wyrażony jako procent ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, przy niezapłaconym cła, jest następujący:
- Tajwan: 20,1 %.

C. TRWAŁY CHARAKTER ZMIENIONYCH OKOLICZNOŚCI

- (46) Zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zbadano również, czy zmienione okoliczności dotyczące pierwotnego dochodzenia w sprawie dumpingu można zasadnie uznać za trwałe.

1. Republika Korei

- (47) Dla przedsiębiorstw, które dokonywały wywozu w trakcie OD i współpracowały w prowadzonym dochodzeniu, obecna rewizja wykazała, że margines dumpingu tych przedsiębiorstw pozostał lub spadł do poziomu marginesu minimalnego. Podstawowym powodem było to, że podczas gdy wartości normalne i ceny sprzedaży krajowej dla tych przedsiębiorstw wzrosły w porównaniu z danymi z pierwotnego dochodzenia, ceny sprzedaży na rynku wspólnotowym wzrosły o wyższy margines. W rzeczywistości stwierdzono, że ceny eksportowe do Wspólnoty były średnio o 53 % wyższe w trakcie OD w porównaniu z cenami eksportowymi zastanymi w trakcie OD pierwotnego dochodzenia. Nie stwierdzono żadnych przejawów sugerujących, że omawiane zmiany nie posiadałyby trwałego charakteru. Należy również zauważyć, że wspomniane przedsiębiorstwa miały wysoki stopień wykorzystania mocy produkcyjnych, wynoszący w trakcie OD ponad 80 %. Ponadto wspomniane przedsiębiorstwa nie planują zwiększenia istniejącej mocy produkcyjnych, w ten sposób ograniczając zakres wszelkich przyszłych zmian okoliczności. Dlatego też uznaje się, że obecna sytuacja dotycząca ceny i wielkości wywozu najprawdopodobniej nie ulegnie zmianie.
- (48) Jedno przedsiębiorstwo, które nie dokonywało wywozu do Wspólnoty podczas dochodzenia pierwotnego, współpracowało i dokonywało wywozu rozpatrywanego produktu do Wspólnoty w trakcie niniejszego postępowania. Stwierdzono, że margines dumpingu tego przedsiębiorstwa był także na poziomie minimalnym. Stwierdzono, że wartość normalna, jak również ceny krajowa i eksportowa tego przedsiębiorstwa mieściły się w takim samym zakresie, jak dwóch pozostałych eksporterów współpracujących.
- (49) Dla dwóch współpracujących producentów eksportujących, którzy nie dokonywali wywozu do Wspólnoty w trakcie OD, nie znaleziono żadnych dowodów uzasadniających zmianę ich ceł, zgodnie z zapisem w motywie 34. Należy również wspomnieć, że w dochodzeniu pierwotnym stwierdzono szeroki zakres marginesów dumpingu (od 1,4 % do 55,8 %), który wskazuje na istnienie znacznych różnic w zachowaniu dumpingowym przedsiębiorstw koreańskich. Z tych względów nie można wnioskować, że ustalenie minimalnych marginesów dumpingu dla producentów, którzy dokonywali wywozu do Wspólnoty w okresie postępowania, jest reprezentatywne dla tych eksporterów, którzy nie dokonywali wywozu. Odpowiednio, w odniesieniu do tych przedsiębiorstw nie istnieją żadne dowody, na podstawie których można by sugerować, że uzasadniona jest weryfikacja ich obecnych ceł antydumpingowych, ani że istnieją jakiegokolwiek dostępne dane, które umożliwiłyby obliczenie zweryfikowanego marginesu indywidualnego w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Zainteresowane strony zapoznały się z powyższymi ustaleniami, żadna ze stron nie przekazała swoich uwag, ani nie przedstawiła dodatkowych informacji.

2. Tajwan

- (50) Trzy z czterech przedsiębiorstw na Tajwanie, aktualnie podlegających indywidualnej stawce celnej, współpracowały w obecnym dochodzeniu. Obecne dochodzenie wykazało w odniesieniu do jednego z tych przedsiębiorstw, że jego margines dumpingu spadł do poziomu minimalnego. Dla drugiego przedsiębiorstwa margines dumpingu spadł z 7,8% w dochodzeniu pierwotnym do 4,6% w obecnym dochodzeniu. Podobnie do sytuacji w Republice Korei, główną przyczyną takiego spadku było to, że podczas gdy wartości normalne i ceny sprzedaży krajowej dla tych przedsiębiorstw wzrosły w porównaniu z danymi z dochodzenia pierwotnego, ceny sprzedaży na rynku wspólnotowym wzrosły o wyższy margines. W odniesieniu do Tajwanu stwierdzono, że ceny eksportowe do Wspólnoty były średnio o 42% wyższe w trakcie OD niniejszego dochodzenia w porównaniu z cenami eksportowymi stwierdzonymi w okresie prowadzenia pierwotnego dochodzenia. W odniesieniu do tych przedsiębiorstw ustalono, że ich wykorzystanie mocy produkcyjnych było na podobnym poziomie, co przedsiębiorstw w Korei. Przedsiębiorstwa te nie planowały również zwiększenia ich mocy zainstalowanej.
- (51) Trzecie przedsiębiorstwo współpracujące, aktualnie podlegające indywidualnej stawce celnej, dostarczyło dowody, że nie dokonywało wywozu rozpatrywanego produktu do Wspólnoty w trakcie OD niniejszego dochodzenia.
- (52) Ponadto jedno przedsiębiorstwo na Tajwanie, które nie dokonywało wywozu do Wspólnoty w okresie dochodzenia pierwotnego, współpracowało również w okresie niniejszego dochodzenia. Jego margines dumpingu wynosi 10,7%.
- (53) W odniesieniu do trzech producentów współpracujących, którzy dokonywali wywozu do Wspólnoty w trakcie OD obecnego dochodzenia, nie ma powodów do uznania, że charakter zmian zachodzących pomiędzy obecnym i pierwotnym dochodzeniem, w szczególności wzrost cen eksportowych do Wspólnoty, nie miał trwałego charakteru. W konsekwencji uważa się, że marginesy dumpingu tych przedsiębiorstw, obliczone na podstawie danych dostarczonych w niniejszym dochodzeniu, są wiarygodne.
- (54) W odniesieniu do producenta, który współpracował, ale nie dokonywał wywozu do Wspólnoty w trakcie OD obecnego dochodzenia, nie istnieją dowody, na podstawie których można by sugerować, że uzasadniona jest weryfikacja jego obecnych ceł antydumpingowych. Dlatego też uważa się za właściwe pozostawienie jego obecnego marginesu na niezmienionym poziomie. W odniesieniu do sytuacji w Korei, nie istnieją jakiegokolwiek dostępne dane, które umożliwiłyby obliczenie zweryfikowanego marginesu indywidualnego w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Również w tym przypadku po ujawnieniu ustaleń zainteresowane strony nie przesyłały swoich uwag, ani nie przedstawiły żadnych dodatkowych informacji.
- (55) Trzecie przedsiębiorstwo współpracujące, aktualnie podlegające indywidualnej stawce celnej, dostarczyło dowody, że nie dokonywało wywozu rozpatrywanego produktu do Wspólnoty w trakcie OD niniejszego dochodzenia.
- (56) Ponadto jedno przedsiębiorstwo na Tajwanie, które nie dokonywało wywozu do Wspólnoty w okresie dochodzenia pierwotnego, współpracowało również w okresie niniejszego dochodzenia. Jego margines dumpingu wynosi 10,7%.
- (57) W odniesieniu do trzech producentów współpracujących, którzy dokonywali wywozu do Wspólnoty w trakcie OD obecnego dochodzenia, nie ma powodów do uznania, że charakter zmian zachodzących pomiędzy obecnym i pierwotnym dochodzeniem, w szczególności wzrost cen eksportowych do Wspólnoty, nie miał trwałego charakteru. W konsekwencji uważa się, że marginesy dumpingu tych przedsiębiorstw, obliczone na podstawie danych dostarczonych w niniejszym dochodzeniu, są wiarygodne.
- (58) Zaproponowane cła antydumpingowe dla przedsiębiorstw, które dokonywały wywozu do Wspólnoty w trakcie OD, są następujące:

D. PROPOZYCJA ŚRODKÓW ANTYDUMPINGOWYCH

- (54) W świetle wniosków ustalonych w sprawie dumpingu oraz trwałego charakteru zmienionych okoliczności, obecne środki antydumpingowe przeciwko przywozowi rozpatrywanego produktu pochodzącego z Republiki Korei i Tajwanu należy zmienić celem odzwierciedlenia ustalonych nowych marginesów dumpingu.
- (55) Fakt, że ceny PET mogą wahać się zgodnie z wahaniami cen ropy naftowej nie powinien pociągać za sobą wyższego cła. Uznano zatem za stosowne wyrażenie zmienionych ceł w formie określonej kwoty na tonę. Takie podejście przyjęto w dochodzeniu pierwotnym.
- (56) Indywidualne antydumpingowe stawki celne przedsiębiorstw zostały określone na podstawie ustaleń niniejszej rewizji. Tym samym stawki te odzwierciedlają sytuację danych przedsiębiorstw zastaną podczas niniejszej rewizji. Niniejsze stawki celne w przeciwieństwie do ceł mających zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” mają więc wyłączone zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z kraju rozpatrywanego i produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione w części operatywnej niniejszego rozporządzenia. Przywożone produkty wytwarzane przez dowolne inne przedsiębiorstwo niewymienione w sposób szczególnie w części operatywnej niniejszego rozporządzenia, włączając w to podmioty powiązane z przedsiębiorstwami wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek celnych i będą podlegać stawce celnej mającej zastosowanie wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

Kraj	Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu	Stawka cła antydumpingowego	Proponowane cło (EUR/t)
Republika Korei	Daehan Synthetic Fiber Co. Ltd	1,2 %	0,0 %	0
	SK Chemicals Co. Ltd	0,0 %	0,0 %	0
	KP Chemical Corp.	0,1 %	0,0 %	0
Tajwan	Far Eastern Textile Ltd Ltd	0,0 %	0,0 %	0
	Shinkong Synthetic Fibers Corp.	3,1 %	3,1 %	24,5
	Hualon Corp.	9,6 %	9,6 %	81,9

- (59) Zgodnie ze zweryfikowanym pozostałym marginesem dumpingu określonym w motywie (45), pozostały margines dumpingu dla Tajwanu należy podwyższyć do 143,4 EUR/tona.

E. POSTANOWIENIE KOŃCOWE

- (60) Zainteresowane strony zostały poinformowane o wszystkich faktach i okolicznościach stanowiących podstawę do zaproponowania zmiany do obowiązującego rozporządzenia. Nie wniesiono żadnych uwag.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Tabelę w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2604/2000 zastępuje się poniższą tabelą:

„Kraj	Cło antydumpingowe (EUR/t)	Dodatkowy kod Zintegrowanej Taryfy Wspólnoty Europejskiej (TARIC)
Indie	181,7	A999
Indonezja	187,7	A999
Malezja	160,1	A999
Korea	148,3	A999
Tajwan	143,4	A999
Tajlandia	83,2	A999*

2. Tabelę w art. 1 ust. 3 zastępuje się poniższą tabelą:

„Kraj	Przedsiębiorstwo	Cło antydumpingowe (EUR/t)	Dodatkowy kod Zintegrowanej Taryfy Wspólnoty Europejskiej (TARIC)
Indie	Pearl Engineering Polymers Ltd	130,8	A182
Indie	Reliance Industries Ltd	181,7	A181
Indie	Elque Polyesters Ltd	200,9	A183
Indie	Futura Polymers Ltd	161,2	A184
Indonezja	P.T. Bakrie Kasei Corp.	187,7	A191
Indonezja	P.T. Indorama Synthetics Tbk	92,1	A192
Indonezja	P.T. Polypet Karyapersada	178,9	A193
Malezja	Hualon Corp. (M) Sdn. Bhd.	36,0	A186
Malezja	MpI Polyester Industries Sdn. Bhd.	160,1	A185
Republika Korei	Daehan Synthetic Fiber Co., Ltd	0	A194
Republika Korei	Honam Petrochemical Corp.	101,4	A195
Republika Korei	SK Chemicals Co., Ltd	0	A196
Republika Korei	Tongkong Corp.	148,3	A197
Republika Korei	KP Chemical Corp.	0	A577
Tajwan	Far Eastern Textile Ltd	0	A188
Tajwan	Tuntex Distinct Corp.	69,5	A198
Tajwan	Shingkong Synthetic Fibers Corp.	24,5	A189
Tajwan	Hualon Corp.	81,9	A578
Tajlandia	Thai Shingkong Industry Corp. Ltd	83,2	A190
Tajlandia	Indo Pet (Thailand) Ltd	83,2	A468*

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 stycznia 2005 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 84/2005

z dnia 18 stycznia 2005 r.

zmieniające załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz systemów kamer telewizyjnych pochodzących z Japonii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”),

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. POPRZEDNIA PROCEDURA

(1) Rozporządzeniem (WE) nr 1015/94⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz systemów kamer telewizyjnych pochodzących z Japonii.

(2) W art. 1 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1015/94 Rada wyraźnie wyłączyła z zakresu cła antydumpingowego systemy kamer wymienione w Załączniku do tego rozporządzenia (zwanym dalej „Załącznikiem”), które stanowią profesjonalne systemy kamer najwyższej kategorii, technicznie objęte definicją produktu zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1015/94, ale których nie można traktować jako systemy kamer telewizyjnych.

(3) W październiku 1995 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 2474/95⁽³⁾ zmieniła rozporządzenie Rady (WE) nr 1015/94, w szczególności w odniesieniu do definicji podobnego produktu i niektórych modeli profesjonalnych systemów kamer, które jednoznacznie zostały wyłączone z zakresu ostatecznego cła antydumpingowego.

(4) W październiku 1997 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 1952/97⁽⁴⁾ zmieniła stawki ostatecznego cła antydumpingowego dla dwóch zainteresowanych spółek, a mianowicie Sony Corporation i Ikegami Tsushinki Co. Ltd zgodnie z art. 12 rozporządzenia podstawowego. Ponadto Rada wyraźnie wyłączyła z zakresu cła antydumpingowego niektóre nowe modele profesjonalnych systemów kamer, dodając je do załącznika.

(5) W styczniu 1999 r. oraz w styczniu 2000 r. Rada rozporządzeniami (WE) nr 193/1999⁽⁵⁾ oraz (WE) nr 176/2000⁽⁶⁾ zmieniła rozporządzenie (WE) nr 1015/94, dodając niektóre następne modele profesjonalnych systemów kamer do Załącznika i w ten sposób wyłączając je z zakresu stosowania ostatecznego cła antydumpingowego. W październiku 2004 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 1754/2004⁽⁷⁾ zmieniła rozporządzenie (WE) nr 176/2000.

(6) We wrześniu 2000 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 2042/2000⁽⁸⁾ potwierdziła ostateczne cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1015/94 zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

(7) W styczniu 2001 r. oraz w maju 2001 r. Rada rozporządzeniami (WE) nr 198/2001⁽⁹⁾ oraz (WE) nr 951/2000⁽¹⁰⁾ zmieniła rozporządzenie (WE) nr 2042/94, dodając niektóre nowe modele profesjonalnych systemów kamer do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 i w ten sposób wyłączając je z zakresu stosowania ostatecznego cła antydumpingowego.

(8) We wrześniu 2001 r., w wyniku rewizji tymczasowej na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Rada rozporządzeniem (WE) nr 1900/2001⁽¹¹⁾ potwierdziła poziom ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 2042/2000 w sprawie przywozu systemów kamer telewizyjnych przez producenta-eksportera Hitachi Denshi Ltd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 461/2004 (Dz.U. L 77 z 13.3.2004, str. 12).

⁽²⁾ Dz.U. L 111 z 30.4.1994, str. 106. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 176/2000 (Dz.U. L 22 z 27.1.2000, str. 29).

⁽³⁾ Dz.U. L 255 z 25.10.1995, str. 11.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 276 z 9.10.1997, str. 20.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 22 z 29.1.1999, str. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 22 z 27.1.2000, str. 29.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 313 z 12.10.2004, str. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 38. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 825/2004 (Dz.U. L 127 z 29.4.2004, str. 12).

⁽⁹⁾ Dz.U. L 30 z 1.2.2001, str. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 134 z 17.5.2001, str. 18.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 261 z 29.9.2001, str. 3.

- (9) We wrześniu 2002 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 1696/2002⁽¹⁾ zmieniła rozporządzenie (WE) nr 2042/94, dodając niektóre nowe modele profesjonalnych systemów kamer do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 i w ten sposób wyłączając je z zakresu stosowania ostatecznego cła antydumpingowego.
- (10) W kwietniu 2004 r. Rada rozporządzeniem (WE) nr 825/2004 zmieniła rozporządzenie (WE) nr 2042/2000, dodając niektóre nowe modele profesjonalnych systemów kamer do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 i w ten sposób wyłączając je z zakresu stosowania ostatecznego cła antydumpingowego.

B. BADANIE DOTYCZĄCE NOWYCH MODELI PROFESJONALNYCH SYSTEMÓW KAMER

1. Procedura

- (11) Dwóch japońskich producentów-eksporterów, a mianowicie Sony Corporation („Sony”) oraz Victor Company of Japan Limited („JVC”) poinformowało Komisję, że zamierzają wprowadzić na rynek Wspólnoty nowe modele profesjonalnych systemów kamer i złożyły wniosek do Komisji o dodanie tych nowych modeli profesjonalnych systemów kamer, łącznie z akcesoriami do nich, do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 i tym samym wyłączenie ich z zakresu ceł antydumpingowych.
- (12) Komisja odpowiednio poinformowała przemysł wspólnotowy i rozpoczęła badanie ograniczone do określenia tego, czy rozpatrywane produkty objęte są zakresem ceł antydumpingowych i czy normatywna część rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 powinna zostać odpowiednio zmieniona.

2. Badane modele

- (13) Otrzymano wnioski o wyłączenie dotyczące następujących modeli systemów kamer, do których dołączono odpowiednią informację techniczną:

i) Sony:

— wizjer HDVF-C30W;

ii) JVC:

— główka kamerowa KY-F560E.

Wizjer Sony został zaprezentowany jako model, który może być używany wyłącznie z kamkorderami, czyli kamerami będącymi poza zakresem rozporządzenia (WE) nr 2042/2000. Model JVC został zaprezentowany jako następca profesjonalnego modelu kamery, który został już wyłączony z zakresu obowiązujących środków antydumpingowych.

3. Ustalenia

i) Wizjer HDVF-C30W

- (14) Stwierdzono, że wizjer HDVF-C30W jest objęty opisem produktu w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2042/2000. Jednakże może on być używany wyłącznie z główkami kamerowymi, które nie są objęte opisem produktu w art. 1 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia. W szczególności stosunek sygnał/szum w tych główkach kamer wynosi 54 dB, natomiast opis w rozporządzeniu (WE) nr 2042/2000 dla główek kamerowych zakłada „55 dB lub więcej przy normalnym wzmacnieniu”. Uznano zatem, że wizjer ten powinien być traktowany jako profesjonalny system kamer objęty definicją z art. 1 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 2042/2000. W związku z powyższym wizjer ten powinien zostać wyłączony z zakresu istniejących środków antydumpingowych i dodany do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000.

- (15) Zgodnie z praktyką ustanowioną przez instytucje Wspólnoty, model ten powinien zostać zwolniony z cła z dniem otrzymania przez służby Komisji odpowiedniego wniosku o zwolnienie. W związku z tym cały przywóz wizjerów Sony – HDVF-C30W, poczynawszy od 1 kwietnia 2003 r., powinien zostać z tym dniem zwolniony z cła.

ii) Główka kamerowa KY-F560E

- (16) Stwierdzono, że chociaż główka kamerowa KY-F560E jest objęta opisem produktu w art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2042/2000, to ma ona głównie zastosowanie techniczne i medyczne. Uznano zatem, że model ten powinien być traktowany jako profesjonalny system kamer objęty definicją z art. 1 ust. 3 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 2042/2000. W związku z tym powinien on zostać wyłączony z zakresu istniejących środków antydumpingowych i dodany do Załącznika do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000.

- (17) Zgodnie z praktyką ustanowioną przez instytucje Wspólnoty, model ten powinien zostać zwolniony z cła z dniem otrzymania przez służby Komisji odpowiedniego wniosku o zwolnienie. W związku z tym cały przywóz główek kamerowych JVC KY-F560E, poczynawszy od 15 kwietnia 2004 r., powinien zostać z tym dniem zwolniony z cła.

4. Poinformowanie zainteresowanych stron oraz wnioski

- (18) Komisja przekazała przemysłowi wspólnotowemu i eksporterom systemów kamer telewizyjnych informacje o swoich ustaleniach oraz stworzyła im możliwość przedstawienia swoich opinii. Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do ustaleń Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 259 z 27.9.2002, str. 1.

(19) W związku z powyższym rozporządzenie (WE) nr 2042/2000 powinno zostać odpowiednio zmienione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 2042/2000 zastępuje się tekstem zawartym w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu następujących modeli produkowanych i wywożonych do Wspólnoty przez następujących producentów-eksporterów:

a) Sony od dnia 1 kwietnia 2003 r.:

— wizjer HDVF-C30W;

b) JVC od dnia 15 kwietnia 2004 r.:

— główka kamerowa KY-F560E.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 stycznia 2005 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Wykaz systemów kamer profesjonalnych niezakwalifikowanych jako systemy kamer telewizyjnych (systemy kamer nadawczych), które są wyłączone ze stosowania środków antidumpingowych

Nazwa spółki	Główki kamerowe	Wizjer	Panel sterowania kamery	Pulpit zdalnego sterowania	Główny pulpit sterujący (¹)	Adaptory kamerowe
Sony	DXC-M7PK DXC-M7P DXC-M7PH DXC-M7PK/1 DXC-M7P/1 DXC-M7PH/1 DXC-327PK DXC-327PL DXC-327PH DXC-327APH DXC-327APL DXC-327AH DXC-537PK DXC-537PL DXC-537PH DXC-537APH DXC-537APL DXC-537APH EVW-537PK EVW-327PK DXC-637P DXC-637PK DXC-637PL DXC-637PH PVW-637PK PVW-637PL DXC-D30PF DXC-D30PK DXC-D30PL DXC-D30PH DSR-130PF DSR-130PK DSR-130PL PVW-D30PF PVW-D30PK PVW-D30PL DXC-327BPF DXC-327BPK DXC-327BPL DXC-327BPH DXC-D30WSP (¹) DXC-D35PH (¹) DXC-D35PL (¹) DXC-D35PK (¹) DXC-D35WSPL (¹) DSR-135PL (¹)	DXF-3000CE DXF-325CE DXF-501CE DXF-M3CE DXF-M7CE DXF-40CE DXF-40ACE DXF-50CE DXF-601CE DXF-40BCE DXF-50BCE DXF-701CE DXF-WSCE (¹) DXF-801CE (¹) HDVF-C30W (¹)	CCU-M3P CCU-M5P CCU-M7P CUU-M5AP (¹)	RM-M7G RM-M7E (¹)	—	CA-325P CA-325AP CA-325B CA-327P CA-537P CA-511 CA-512P CA-513 VCT-U14 (¹)
Ikegami	HC-340 HC-300 HC-230 HC-240 HC-210 HC-390 LK-33 HDL-30MA HDL-37 HC-400 (¹) HC-400W (¹) HDL-37E HDL-10 HDL-40	VF15-21/22 VF-4523 VF15-39 VF15-46 (¹) VF5040 (¹) VF5040W (¹)	MA-200/230 MA-200A (¹) MA-400 (¹) CCU-37 CCU-10	RCU-240 RCU-390 (¹) RCU-400 (¹) RCU-240A	—	CA-340 CA-300 CA-230 CA-390 CA-400 (¹) CA-450 (¹)

Nazwa spółki	Główki kamerowe	Wizjer	Panel sterowania kamery	Pulpit zdalnego sterowania	Główny pulpit sterujący (°)	Adaptory kamerowe
Hitachi	HV-C10F Z-ONE (L) Z-ONE (H) Z-ONE Z-ONE A (L) Z-ONE A (H) Z-ONE A (F) Z-ONE A Z-ONE B (L)	GM-51 (°)	RC-C1 RC-C10 RU-C10 RU-Z1 (B) RU-Z1 (C) RU-Z1 RC-C11 RU-Z2 RC-Z1	—	—	CA-Z1HB CA-C10 CA-C10SP CA-C10SJA CA-C10M CA-C10B CA-Z1A (°) CA-Z31 (°) CA-Z32 (°) CA-ZD1 (°)
	Z-ONE B (H) Z-ONE B (F) Z-ONE B Z-ONE B (M) Z-ONE B (R) FP-C10 (B) FP-C10 (C) FP-C10 (D) FP-C10 (G) FP-C10 (L) FP-C10 (R) FP-C10 (S) FP-C10 (V) FP-C10 (F) FP-C10 FP-C10 A FP-C10 A (A) FP-C10 A (B) FP-C10 A (C) FP-C10 A (D) FP-C10 A (F) FP-C10 A (G) FP-C10 A (H) FP-C10 A (L) FP-C10 A (R) FP-C10 A (S) FP-C10 A (T) FP-C10 A (V) FP-C10 A (W) Z-ONE C (M) Z-ONE C (R) Z-ONE C (F) Z-ONE C HV-C20 HV-C20M Z-ONE-D Z-ONE-D (A) Z-ONE-D (B) Z-ONE-D (C) Z-ONE.DA (°) V-21 (°) V-21W (°)		RC-Z11 RC-Z2 RC-Z21 RC-Z2A (°) RC-Z21A (°) RU-Z3 (°) RU-Z3 (°)			
Matsushita	WV-F700 WV-F700A WV-F700SHE WV-F700ASHE WV-F700BHE WV-F700ABHE WV-F700MHE WV-F350	WV-VF65BE WV-VF40E WV-VF39E WV-VF65BE (°) WV-VF40E (°) WV-VF42E WV-VF65B AW-VF80	WV-RC700/B WV-RC700/G WV-RC700A/B WV-RC700A/G WV-RC36/B WV-RC36/G WV-RC37/B WV-RC37/G	—	—	WV-AD700SE WV-AD700ASE WV-AD700ME WV-AD250E WV-AD500E (°) AW-AD500AE AW-AD700BSE

Nazwa spółki	Główki kamerowe	Wizjer	Panel sterowania kamery	Pulpit zdalnego sterowania	Główny pulpit sterujący (*)	Adaptory kamerowe
	WV-F350HE WV-F350E WV-F350AE WV-F350DE WV-F350ADE WV-F500HE (*) WV-F-565HE AW-F575HE AW-E600 AW-E800 AW-E800A AW-E650 AW-E655 AW-E750		WV-CB700E WV-CB700AE WV-CB700E (*) WV-CB700AE (*) WV-RC700/B (*) WV-RC700/G (*) WV-RC700A/B (*) WV-RC700A/G (*) WV-RC550/G WV-RC550/B WV-RC700A WV-CB700A WV-RC550 WV-CB550 AW-RP501 AW-RP505			
JVC	KY-35E KY-27ECH KY-19ECH KY-17FITECH KY-17BECH KY-F30FITE KY-F30BE KY-F560E KY-27CECH KH-100U KY-D29ECH KY-D29WECH (†)	VF-P315E VF-P550E VF-P10E VP-P115E VF-P400E VP-P550BE VF-P116 VF-P116WE (†) VF-P550WE (†)	RM-P350EG RM-P200EG RM-P300EG RM-LP80E RM-LP821E RM-LP35U RM-LP37U RM-P270EG RM-P210E	—	—	KA-35E KA-B35U KA-M35U KA-P35U KA-27E KA-20E KA-P27U KA-P20U KA-B27E KA-B20E KA-M20E KA-M27E
Olympus	MAJ-387N MAJ-387I		OTV-SX 2 OTV-S5 OTV-S6			
	Camera OTV-SX					

(*) Zwany również głównym pulpitem nastawczym (MSU) lub głównym pulpitem sterującym (MPC).

(†) Modele zwolnione pod warunkiem, że odpowiadający im system triaxowy lub adaptor triaxowy nie jest sprzedawany na rynku wspólnotowym."

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 85/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 20 stycznia 2005 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	125,5
	204	91,6
	212	169,4
	248	157,0
	999	135,9
0707 00 05	052	137,0
	220	229,0
	999	183,0
0709 90 70	052	156,5
	204	158,2
	999	157,4
0805 10 20	052	54,8
	204	47,4
	212	51,1
	220	48,0
	448	35,9
	999	47,4
0805 20 10	204	64,5
	999	64,5
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	052	66,6
	204	84,7
	400	77,7
	464	149,6
	624	76,6
	999	91,0
0805 50 10	052	54,1
	999	54,1
0808 10 80	400	104,1
	404	78,6
	720	61,3
	999	81,3
0808 20 50	388	100,7
	400	88,5
	720	59,5
	999	82,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 86/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na melasę w sektorze cukru, stosowane od dnia 21 stycznia 2005 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, w szczególności jego art. 24 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1422/95 z dnia 23 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu melasy w sektorze cukru i zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 785/68⁽²⁾, przewiduje, że cenę importową CIF melasy, ustaloną zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 785/68⁽³⁾, uważa się za „cenę reprezentatywną”. Uważa się, że ta cena została ustalona dla jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 785/68.
- (2) Dla celów ustalania cen reprezentatywnych, należy wziąć pod uwagę wszelkie informacje przewidziane w art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 785/68, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 4 wymienionego rozporządzenia, oraz, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla celów takiego ustalenia można zastosować metodę przewidzianą w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 785/68.
- (3) Dla celów dostosowania cen, nieodnoszącego się do jakości standardowej, należy, w zależności od jakości oferowanej melasy, zwiększyć lub zmniejszyć ceny

w zależności od wyników otrzymanych w zastosowaniu art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 785/68.

- (4) Kiedy istnieje różnica między ceną spustową dla rozpatrywanego produktu a ceną reprezentatywną, należy ustalić dodatkowe należności przywozowe zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1422/95. W przypadku zawieszenia stosowania należności przywozowych w zastosowaniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1422/95, należy ustalić szczególne kwoty dla tych należności.
- (5) Należy ustalić ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne w odniesieniu do przywozu rozpatrywanych produktów, zgodnie z art. 1 ust. 2 i art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1422/95.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności stosowane do przywozu produktów, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1422/95 są wskazane w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 24.6.1995, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 79/2003 (Dz.U. L 13 z 18.1.2003, str. 4).

⁽³⁾ Dz.U. 145 z 27.6.1968, str. 12. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1422/1995.

ZAŁĄCZNIK

Ceny reprezentatywne i kwoty dodatkowych należności przywozowych na melasę w sektorze cukru, stosowane od 21 stycznia 2005 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto rozpatrywanego produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto rozpatrywanego produktu	Kwota stosowanej należności przywozowej w wyniku zawieszenia, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1422/95 za 100 kg netto rozpatrywanego produktu ⁽¹⁾
1703 10 00 ⁽²⁾	10,32	—	0
1703 90 00 ⁽²⁾	10,70	—	0

⁽¹⁾ Ta kwota zastępuje, zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1422/95 stawkę celną w ramach wspólnej taryfy celnej ustaloną dla tych produktów.

⁽²⁾ Ustalenie dla jakości standardowej określonej w art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 785/68, zmienionego.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 87/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające refundacje wywozowe do cukru białego i cukru surowego w stanie nieprzetworzonym**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, różnica między notowaniami lub cenami na rynku światowym produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) wymienionego rozporządzenia a cenami tych produktów we Wspólnocie może być pokryta przez refundacje wywozowe.
- (2) Zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, refundacje do cukrów białego i surowego, niedenaturowanych i wywiezionych w stanie nieprzetworzonym muszą zostać ustalone przy uwzględnieniu sytuacji na rynku wspólnotowym i rynku światowym cukru, i w szczególności elementów kalkulacji cen i kosztów, o których mowa w art. 28 wymienionego rozporządzenia. Zgodnie z tym samym artykułem, należy również uwzględnić gospodarcze aspekty proponowanego wywozu.
- (3) W odniesieniu do cukru surowego, refundację należy ustalić dla jakości standardowej, która jest określona w załączniku I, pkt II rozporządzenia (WE) nr 1260/2001. Wymieniona refundacja jest ponadto ustalana zgodnie z art. 28 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001. Cukier krystaliczny został określony w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2135/95 z dnia 7 września 1995 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania przyznawania refundacji wywozowych w sektorze cukru⁽²⁾. Kwotę tak obliczonej refundacji w odniesieniu do cukrów aromatyzowanych lub zawierających substancje barwiące należy zastosować do ich zawartości sacharozy, zatem należy ją ustalać w odniesieniu na 1 % tej zawartości.
- (4) W przypadkach szczególnych kwota refundacji może być ustalona w instrumentach prawnych innego typu.

- (5) Refundację należy ustalać co dwa tygodnie. Można ją zmieniać w tym odstępie czasowym.
- (6) Art. 27 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje, że sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania pewnych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji do produktów określonych w art. 1 wymienionego rozporządzenia w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (7) Znaczący i szybki wzrost preferencyjnego przywozu cukru pochodzącego z zachodnich krajów bałkańskich od początku 2001 r., oraz wywozu cukru ze Wspólnoty do tych krajów wydaje się być istotnie sztuczny.
- (8) Aby uniknąć wszelkiego nadużycia w związku z ponownym przywozem do Wspólnoty produktów w sektorze cukru, dla których przyznano refundację wywozową, należy nie ustalać refundacji do produktów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wszystkich zachodnich krajów bałkańskich.
- (9) Biorąc pod uwagę te informacje i aktualną sytuację na rynkach w sektorze cukru, a w szczególności notowania lub ceny cukru we Wspólnocie i na rynku światowym, należy ustalić refundację w odpowiedniej wysokości.
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Refundacje, które przyznaje się do wywozu produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, w stanie nieprzetworzonym i niedenaturowanych, ustalone są zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 214 z 8.9.1995, str. 16.

ZAŁĄCZNIK

REFUNDACJE WYWOZOWE DO CUKRU BIAŁEGO I CUKRU SUROWEGO W STANIE
NIEPRZETWORZONYM OD DNIA 21 STYCZNIA 2005 R.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
1701 11 90 9100	S00	EUR/100 kg	36,57 ⁽¹⁾
1701 11 90 9910	S00	EUR/100 kg	36,57 ⁽¹⁾
1701 12 90 9100	S00	EUR/100 kg	36,57 ⁽¹⁾
1701 12 90 9910	S00	EUR/100 kg	36,57 ⁽¹⁾
1701 91 00 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976
1701 99 10 9100	S00	EUR/100 kg	39,76
1701 99 10 9910	S00	EUR/100 kg	39,76
1701 99 10 9950	S00	EUR/100 kg	39,76
1701 99 90 9100	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976

NB: Kody produktów oraz kody miejsc przeznaczenia serii „A” są określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Kody cyfrowe miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11).

Pozostałe miejsca przeznaczenia są określone następująco:

S00: wszystkie miejsca przeznaczenia (państwa trzecie, inne terytoria, zaopatrywanie w żywność i inne miejsca przeznaczenia traktowane jako wywóz poza Wspólnotę) z wyjątkiem Albanii, Chorwacji, Bośni i Hercegowiny, Serbii i Czarnogóry (wraz z Kosowem, określonym rezolucją nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z 10 czerwca 1999 r.) i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, poza przypadkiem cukru włączonego do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady nr 2201/96 (Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 29).

⁽¹⁾ Niniejszą kwotę stosuje się do cukru surowego o uzysku wynoszącym 92%. Jeżeli uzysk z wywożonego cukru surowego nie wynosi 92%, stosowaną kwotę refundacji wylicza się zgodnie z przepisami art. 28 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 88/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające refundacje wywozowe do syropów i niektórych innych produktów w sektorze cukru, wywożonych w stanie nieprzetworzonym**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, różnica między notowaniami lub cenami na rynku światowym produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) wymienionego rozporządzenia, a cenami tych produktów we Wspólnocie może być pokryta przez refundacje wywozowe.
- (2) Zgodnie z art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2135/95 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania przyznawania refundacji wywozowych w sektorze cukru⁽²⁾, refundacja za 100 kg produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, będących przedmiotem wywozu, równa jest kwocie podstawowej pomnożonej przez zawartość sacharozy, powiększoną, jeżeli właściwe, o zawartość innych cukrów przemienionych na sacharozę. Tę zawartość sacharozy, stwierdzoną w odniesieniu do rozpatrywanego produktu, określa się zgodnie z przepisami art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2135/95.
- (3) Zgodnie z przepisami art. 30 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, podstawowa kwota refundacji w odniesieniu do sorbozy wywożonej w stanie nieprzetworzonym musi być równa podstawowej kwocie refundacji, pomniejszonej o jedną setną refundacji produkcyjnej obowiązującej, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1265/2001 z dnia 27 czerwca 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 w odniesieniu do przyznawania refundacji produkcyjnych do niektórych produktów cukrowych stosowanych w przemyśle chemicznym⁽³⁾, w odniesieniu do produktów wymienionych w Załączniku do tego ostatniego rozporządzenia.
- (4) Zgodnie z przepisami art. 30 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, w odniesieniu do pozostałych produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) wymienionego rozporządzenia, wywożonych w stanie nieprzetworzonym, podstawowa kwota refundacji musi być równa jednej setnej kwoty ustalonej, biorąc pod uwagę różnicę między ceną interwencyjną dla cukru białego, obowiązującą w strefach Wspólnoty bez deficytu w trakcie miesiąca, dla którego została ustalona kwota podstawowa a notowaniami lub cenami cukru białego, stwierdzonymi na rynku światowym, oraz konieczność ustanowienia równowagi między wykorzystaniem produktów podstawowych Wspólnoty w celu wywozu produktów przetworzonych w przeznaczeniu do państw trzecich a wykorzystaniem produktów z tych krajów, dopuszczonych do obrotu na mocy ustaleń o uszlachetnianiu czynnym.
- (5) W myśl art. 30 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, stosowanie kwoty podstawowej może być ograniczone do niektórych produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) wymienionego rozporządzenia.
- (6) W myśl art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, istnieje możliwość zastosowania refundacji wywozowej do wywozu w stanie nieprzetworzonym produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. f), g) i h) wymienionego rozporządzenia. Poziom refundacji musi być określony dla 100 kg suchej masy, biorąc pod uwagę w szczególności refundację stosowaną do wywozu produktów określonych kodem CN 1702 30 91, refundację stosowaną do wywozu produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 oraz aspekty gospodarcze proponowanego wywozu. W odniesieniu do produktów, o których mowa w lit. f) i g) wymienionego ust. 1, refundacji udziela się tylko produktom odpowiadającym warunkom określonym w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2135/95, a w odniesieniu do produktów, o których mowa w lit. h), refundacji udziela się tylko produktom odpowiadającym warunkom określonym w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2135/95.
- (7) Wyżej wymienione refundacje muszą być ustalone raz na miesiąc. Mogą być zmieniane w tym odstępie czasowym.
- (8) Artykuł 27 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 przewiduje, że sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania pewnych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji do produktów określonych w art. 1 wymienionego rozporządzenia w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (9) Znaczący i szybki wzrost preferencyjnego przywozu cukru pochodzącego z zachodnich krajów bałkańskich od początku 2001 r., oraz wywozu cukru ze Wspólnoty do tych krajów wydaje się być istotnie sztuczny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 214 z 8.9.1995, str. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 63.

- (10) Aby uniknąć wszelkiego nadużycia w związku z ponownym przywozem do Wspólnoty produktów w sektorze cukru, dla których przyznano refundację wywozową, nie należy ustalać refundacji do produktów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wszystkich zachodnich krajów bałkańskich.
- (11) Biorąc pod uwagę te informacje, należy ustalić refundacje do rozpatrywanych produktów w odpowiedniej wysokości.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Refundacje, które przyznaje się do wywozu w stanie nieprzetworzonym produktów, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. d), f), g) i h) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ustalone są zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

REFUNDACJE WYWOZOWE DO SYROPÓW I NIEKTÓRYCH INNYCH PRODUKTÓW W SEKTORZE CUKRU, WYWOŻONYCH W STANIE NIEPRZETWORZONYM OD DNIA 21 STYCZNIA 2005 R.

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
1702 40 10 9100	S00	EUR/100 kg suchej masy	39,76 ⁽¹⁾
1702 60 10 9000	S00	EUR/100 kg suchej masy	39,76 ⁽¹⁾
1702 60 80 9100	S00	EUR/100 kg suchej masy	75,54 ⁽²⁾
1702 60 95 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976 ⁽³⁾
1702 90 30 9000	S00	EUR/100 kg suchej masy	39,76 ⁽¹⁾
1702 90 60 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976 ⁽³⁾
1702 90 71 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976 ⁽³⁾
1702 90 99 9900	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
2106 90 30 9000	S00	EUR/100 kg suchej masy	39,76 ⁽¹⁾
2106 90 59 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3976 ⁽³⁾

NB: Kody produktów oraz kody miejsc przeznaczenia serii „A” są określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Kody cyfrowe miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11).

Pozostałe miejsca przeznaczenia są określone następująco:

S00: wszystkie miejsca przeznaczenia (państwa trzecie, inne terytoria, zaopatrywanie w żywność i inne miejsca przeznaczenia traktowane jako wywóz poza Wspólnotę) z wyjątkiem Albanii, Chorwacji, Bośni i Hercegowiny, Serbii i Czarnogóry (wraz z Kosowem, określonym rezolucją nr 1244 Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z 10 czerwca 1999 r.) i Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, oprócz cukru włączonego do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 (Dz.U. L 297 z 21.11.1996, str. 29).

⁽¹⁾ Stosowane wyłącznie do produktów, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2135/95.

⁽²⁾ Stosowane wyłącznie do produktów, o których mowa w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 2135/95.

⁽³⁾ Kwoty podstawowej nie stosuje się do syropów o czystości mniejszej niż 85 % (rozporządzenie (WE) nr 2135/95). Zawartość sacharozy określona jest zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2135/95.

⁽⁴⁾ Kwoty nie stosuje się do produktu określonego w pkt. 2 załącznika do rozporządzenia (EWG) nr 3513/92 (Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 12).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 89/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające maksymalne kwoty refundacji wywozowej do cukru białego przeznaczonego do niektórych państw trzecich w ramach 17. przetargu częściowego wykonanego w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 1327/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, w szczególności jego art. 27 ust. 5 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1327/2004 z dnia 19 lipca 2004 r. w sprawie stałego przetargu ustalającego opłaty wyrównawcze i/lub refundacje wywozowe do cukru białego na rok gospodarczy 2004/2005⁽²⁾ przystępuje się do przetargów częściowych w sprawie wywozu wspomnianego cukru do niektórych państw trzecich.
- (2) Zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1327/2004, jeżeli właściwe, ustala się maksymalną

kwotę refundacji wywozowej dla rozpatrywanego przetargu częściowego, biorąc pod uwagę w szczególności sytuację i przewidywany rozwój rynku cukru we Wspólnocie i na rynku światowym.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W 17. przetargu częściowym na cukier biały, wykonanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1327/2004, maksymalną kwotę refundacji wywozowej ustala się w wysokości 42,899 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 246 z 20.7.2004, str. 23. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1685/2004 (Dz.U. L 303 z 30.9.2004, str. 21).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 90/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające ceny rynku światowego nieodziarnionej bawełny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Protokół 4 w sprawie bawełny, załączony do Aktu Przystąpienia Grecji, ostatnio zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 1050/2001⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1051/2001 z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie pomocy produkcyjnej dla bawełny⁽²⁾, w szczególności jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana okresowo na podstawie ceny rynku światowego bawełny odziarnionej przy uwzględnieniu historycznych związków między ceną bawełny odziarnionej a wyliczoną ceną bawełny nieodziarnionej. Te historyczne związki zostały ustanowione w art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1591/2001 z dnia 2 sierpnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu pomocy dla bawełny⁽³⁾. W przypadku gdy cena rynku światowego nie może być ustalona w powyższy sposób, zostaje ona określona na podstawie ostatniej ustalonej ceny.
- (2) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej jest ustalana dla produktu odpowiadającego pewnym cechom charakterystycznym i uwzględniając najkorzystniejsze oferty i notowania na rynku światowym pomiędzy

tymi, które są uważane za reprezentatywne dla rzeczywistych tendencji rynkowych. Do celów takiego ustalenia ceny uwzględnia się średnią z ofert i notowań otrzymaną na jednej lub więcej giełdach europejskich reprezentatywnych dla produktu dostarczonego na bazie cif do portu wspólnotowego i pochodzącego z różnych krajów dostarczających, uważanych za reprezentatywne dla handlu międzynarodowego. Jednakże aby uwzględnić różnice wynikające z jakości dostarczonego produktu lub z charakteru wspomnianych ofert i notowań, przewidziano dostosowania kryteriów do celów ustalenia ceny rynku światowego bawełny odziarnionej. Dostosowania te są określone w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1591/2001.

- (3) Stosowanie wyżej wymienionych kryteriów prowadzi do ustalenia ceny rynku światowego bawełny nieodziarnionej na poziomie wskazanym poniżej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cena rynku światowego bawełny nieodziarnionej określona w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1051/2001 jest ustalona na 18,242 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 1.6.2001, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 3.8.2001, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1486/2002 (Dz.U. L 223 z 20.8.2002, str. 3).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 91/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****w sprawie stosowania współczynnika redukcji w odniesieniu do świadectw refundacji do produktów nieobjętych załącznikiem I Traktatu, zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiające zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1520/2000 z dnia 13 lipca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów rolnych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu oraz kryteria dla ustalania wysokości sum takich refundacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Notyfikacje Państw Członkowskich, zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000 wskazują, że łączna kwota otrzymana z wniosków wynosi 220 145 448 EUR, a tymczasem dostępna kwota w odniesieniu do transzy świadectw refundacji na mocy

art. 8 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000, wynosi 71 047 745 EUR.

- (2) Współczynnik redukcji powinien być obliczany na podstawie art. 8 ust. 3 i 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000. Zatem współczynnik taki powinien stosować się do kwot wnioskowanych w formularzu świadectwa refundacji do wykorzystania od 1 lutego 2005 r., jak określa art. 8 ust. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1520/2000,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwoty na wnioskach o świadectwa refundacji do wykorzystania od 1 lutego 2005 r. zależą od współczynnika redukcji 0,678.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

Günter VERHEUGEN

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2580/2000 (Dz.U. L 298 z 25.11.2000, str. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 177 z 15.7.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 886/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 14).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 92/2005**z dnia 19 stycznia 2005 r.****wdrażające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające sposoby usuwania i wykorzystania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i zmieniające jego załącznik VI w odniesieniu do przetwarzania biogazu i wytopionych tłuszczów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 2 lit. e), art. 5 ust. 2 lit. g), art. 6 ust. 2 lit. i) oraz art. 32 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje zasady dotyczące sposobów usuwania i wykorzystania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Przewiduje również możliwość zatwierdzenia dodatkowych sposobów usuwania i wykorzystania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego w konsultacji z właściwym komitetem naukowym.
- (2) W dniach 10 i 11 kwietnia 2003 r. Naukowy Komitet Sterujący (SSC) wydał opinię na temat sześciu alternatywnych metod przetwarzania w celu bezpiecznego przetwarzania i usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Zgodnie z powyższą opinią, pięć metod uznaje się za bezpieczne dla usuwania i/lub wykorzystania surowców kategorii 2 i 3, jeżeli spełnione są pewne warunki.
- (3) Komitet SSC wydał w dniach 10 i 11 kwietnia 2003 r. końcową opinię i sprawozdanie na temat przetwarzania odpadów zwierzęcych za pomocą wysokiej temperatury i wysokociśnieniowej hydrolizy zasadowej. Zapewni ona wytyczne dotyczące możliwości wykorzystania hydrolizy zasadowej i ryzyka związanego z usuwaniem surowców kategorii 1, 2 i 3.
- (4) W dniach 26 i 27 listopada 2003 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) wydał opinię na temat przetwarzania wysokociśnieniowego biogazu hydrolitycznego (HPHB), zapewniającą wytyczne dotyczące możliwości wykorzystania tej metody i ryzyka związanego z usuwaniem surowców kategorii 1.
- (5) Dlatego zgodnie z opiniami SSC oprócz metod przetwarzania przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 pięć procesów można uznać za alternatywne sposoby usuwania i/lub wykorzystania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Należy również ustalić warunki korzystania z tych metod.
- (6) Komisja zwróciła się do pewnych podmiotów występujących o zatwierdzenie tych metod z prośbą o przedłożenie dalszych informacji dotyczących bezpieczeństwa wykorzystywanych przez nich metod przetwarzania i usuwania surowca kategorii 1. Informacje te powinny zostać przekazane Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności, który dokona oceny we właściwym czasie.
- (7) Do czasu przeprowadzenia oceny i biorąc pod uwagę obecne opinie SCC, że łój nie przyczynia się do wystąpienia TSE, szczególnie jeżeli jest poddany gotowaniu pod ciśnieniem i filtrowaniu w celu usunięcia nierozpuszczalnych zanieczyszczeń, należy zatwierdzić jedną z metod umożliwiających przetwarzanie tłuszczu zwierzęcego w paliwo ekologiczne, również w celu obróbki i usuwania większości surowców kategorii 1, z wyjątkiem najbardziej niebezpiecznych, z zastrzeżeniem ścisłego przestrzegania warunków. W takim przypadku należy wyraźnie określić, że przetwarzanie i usuwanie mogą obejmować odzysk bioenergii.
- (8) Zatwierdzenie i wprowadzenie tych alternatywnych metod nie powinno naruszać innych przepisów obowiązującego ustawodawstwa UE, w szczególności ustawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska; dlatego warunki stosowania określone w tym rozporządzeniu powinny, w miarę możliwości, zostać wdrożone zgodnie z art. 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2000/76/WE z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów⁽²⁾.
- (9) W odniesieniu do zatwierdzonych metod przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 1 i jako środek kontroli uzupełniający regularny monitoring parametrów przetwarzania, należy dostarczyć właściwym władzom dowody na skuteczność metody oraz jej bezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt i człowieka, testując ją w zakładzie pilotażowym przez okres dwóch pierwszych lat po wdrożeniu w każdym zainteresowanym Państwie Członkowskim.
- (10) Zatwierdzenie przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 1 wymaga zatem zmiany załącznika VI rozdział II i III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- (11) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 668/2004 (Dz.U. L 112 z 19.4.2004, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przetwarzanie i usuwanie surowca kategorii 1

1. Metoda hydrolizy zasadowej, określona w załączniku I, oraz metoda produkcji biogazu za pomocą hydrolizy wysokociśnieniowej, określona w załączniku III, zostają zatwierdzone i mogą być dopuszczone przez właściwe władze jako metody przetwarzania i usuwania surowca kategorii 1.

2. Metoda produkcji paliwa ekologicznego, określona w załączniku IV, zostaje zatwierdzona i może zostać dopuszczona przez właściwe władze jako metoda przetwarzania i usuwania surowca kategorii 1, z wyjątkiem surowców, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt. i) i ii) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Niemniej jednak materiał pochodzenia zwierzęcego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt ii), może zostać przetworzony z wykorzystaniem tej metody, pod warunkiem że:

- a) zwierzęta mają mniej niż 24 miesiące w momencie uboju; lub
- b) zwierzęta zostały poddane testom laboratoryjnym na wykrywanie TSE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 999/2001⁽¹⁾ i wynik testów był negatywny.

Właściwe władze mogą także zatwierdzić tę metodę w celu przetwarzania i usuwania przetworzonego tłuszczu zwierzęcego należącego do kategorii 1.

Artykuł 2

Przetwarzanie i wykorzystanie lub usuwanie surowców kategorii 2 lub 3

Metoda hydrolizy zasadowej, metoda hydrolizy wysokociśnieniowej w wysokiej temperaturze, metoda produkcji biogazu za pomocą hydrolizy wysokociśnieniowej, metoda produkcji paliwa ekologicznego i metoda gazyfikacji Brookesa, określone odpowiednio w załącznikach I–V zostają zatwierdzone i mogą być dopuszczone przez właściwe władze do przetwarzania i wykorzystania lub usuwania surowców kategorii 2 lub 3.

Artykuł 3

Warunki wdrażania metod określonych w załącznikach I–V

Właściwe władze powinny wyrazić zgodę na działanie zakładów, które wykorzystują metody opisane w załącznikach I–V po zatwierdzeniu przez nie danej metody, jeżeli zakład

przestrzega technicznych specyfikacji i parametrów ustalonych w odnośnym Załączniku i spełnia warunki określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002, z wyjątkiem technicznych specyfikacji i parametrów przewidzianych w wyżej wymienionym rozporządzeniu dla innych metod. W tym celu kierownik zakładu powinien udowodnić właściwym władzom, że zakład spełnia wszystkie techniczne specyfikacje i parametry ustalone we właściwym Załączniku.

Artykuł 4

Znakowanie i ponowne usuwanie lub wykorzystanie surowców końcowych

1. Surowce końcowe są trwale oznaczane za pomocą zapachu, w przypadkach gdy jest to technicznie możliwe, zgodnie z załącznikiem VI rozdział I pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

W przypadku gdy poddane przetworzeniu produkty uboczne to wyłącznie surowiec kategorii 3 i gdy surowce końcowe nie są przeznaczone do usunięcia jako odpady, nie wymaga się żadnego znakowania.

2. Materiały otrzymane z przetworzenia surowca kategorii 1 usuwane są w formie odpadów poprzez:

- a) spopielanie lub współspopielanie zgodnie z przepisami dyrektywy nr 2000/76/WE w sprawie spalania odpadów;
- b) składowanie na składowiskach zgodnie z dyrektywą Rady 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów⁽²⁾; lub
- c) dalsze przetwarzanie w wytwórni biogazu i usuwanie pozostałości fermentacyjnych zgodnie z lit. a) lub b).

3. Materiały otrzymane w wyniku przetwarzania surowców kategorii 2 i 3 są:

- a) usuwane jako odpady zgodnie z ust. 2;
- b) dalej przetwarzane w pochodne tłuszczów do celów opisanych w art. 5 ust. 2 lit. b) ppkt ii) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, bez uprzedniego stosowania metod przetwarzania 1 do 5; lub
- c) wykorzystane, przetworzone lub bezpośrednio usuwane zgodnie z przepisami zawartymi w art. 5 ust. 2 lit. c) ppkt i), ii) oraz iii) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, bez uprzedniego stosowania pierwszej metody przetwarzania.

4. Pozostałości, takie jak ścieki, zawartość filtra, popiół i pozostałości fermentacyjne powstałe w wyniku procesu produkcji należy usunąć zgodnie z ust. 2 lit. a) lub b).

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

Artykuł 5

Dodatkowa kontrola wstępnego wdrażania

1. W ciągu dwóch pierwszych lat wdrażania niżej wymienionych metod w każdym z Państw Członkowskich zastosowanie mają następujące przepisy dotyczące przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, określonych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002:

- a) hydroliza zasadowa, o której mowa w załączniku I;
- b) produkcja biogazu za pomocą hydrolizy wysokociśnieniowej, o której mowa w załączniku III; i
- c) produkcja paliwa ekologicznego, o której mowa w załączniku IV.

2. Podmiot gospodarczy lub inny wprowadzający określoną metodę wyznacza zakład pilotażowy w każdym Państwie Członkowskim, w których przynajmniej raz w roku przeprowadzane są testy, mające na celu ocenić wpływ metody na zdrowie zwierząt i ludzi.

3. Właściwe władze dbają o to, by:

- a) odpowiednie testy przeprowadzane były w zakładach pilotażowych na materiałach otrzymanych na różnych etapach przetworzenia, takich jak suche i ciekłe pozostałości oraz gazy zgromadzone podczas procesu; i
- b) kontrole urzędowe zakładu pilotażowego obejmowały comiesięczną inspekcję zakładu i weryfikację parametrów przetwarzania oraz warunków, w jakich odbywa się obróbka.

Po zakończeniu pierwszego i drugiego roku właściwe władze przedstawiają Komisji sprawozdanie zawierające wyniki kontroli i ewentualnie napotkane praktyczne trudności związane z prowadzeniem zakładu.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 stycznia 2005 r.

Artykuł 6

Zmiana załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002

Rozdziały II i III załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 zmienia się w następujący sposób:

1) Do rozdziału II pkt B.4 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jednakże materiały otrzymane w wyniku przetwarzania surowca kategorii 1 mogą być przetwarzane w wytwórni biogazu, pod warunkiem że przetwarzanie odbywało się według alternatywnej metody zatwierdzonej zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. e) oraz w przypadku gdy nie przewidziano inaczej, jeżeli produkcja biogazu stanowi część tej alternatywnej metody, i powstały w jej wyniku surowiec jest usuwany zgodnie z warunkami ustalonymi dla metody alternatywnej.”.

2) Na zakończenie rozdziału III dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Jednakże, inne metody mogą być stosowane do dalszego przetwarzania tłuszczów zwierzęcych pochodzących z surowca kategorii 1, pod warunkiem że metody te są zatwierdzone jako metoda alternatywna zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. e).”.

Artykuł 7

Wejście w życie i zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie nie później niż 1 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

METODA HYDROLIZY ZASADOWEJ

1. Hydroliza zasadowa oznacza przetwarzanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego odbywające się na następujących warunkach:
 - a) stosuje się w tym celu roztwór zasady sodowej (NaOH) lub potasowej (KOH) (lub mieszaninę tych substancji) w ilościach zapewniających przybliżony ekwiwalent molowy stosownie do wagi, typu i składu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, które mają być poddane fermentacji.

W przypadku wysokiej zawartości w produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego tłuszczu, który neutralizuje zasadę, ilość dodanej zasady dostosowuje się do zawartości tłuszczu w surowcu;
 - b) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i mieszanina zasadowa podgrzewane są do temperatury ich wnętrza co najmniej 150 °C pod ciśnieniem (bezwzględnym) co najmniej 4 barów przez okres co najmniej:
 - i) trzech godzin bez przerwy;
 - ii) sześciu godzin bez przerwy w przypadku przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt i) i ii) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002. Jednakże surowce pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) ppkt ii), mogą być przetwarzane zgodnie z ust. 1 lit. b) ppkt i), pod warunkiem że:
 - zwierzęta mają mniej niż 2 lata w chwili uboju; lub
 - zwierzęta są poddawane testom laboratoryjnym na wykrywanie TSE zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 999/2001, i wynik testu jest negatywny; lub
 - iii) jednej godziny bez przerwy w przypadku produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego składających się wyłącznie z podproduktów rybnych lub drobiowych;
 - c) przetwarzanie przeprowadza się systemem wsadowym, a materiał jest nieprzerwanie mieszany w zbiorniku;
 - d) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowo-ciśnieniowe były spełnione jednocześnie.
2. Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego umieszczane są następnie w pojemnikach ze stali stopowej. Odmierzoną ilość zasady dodaje się w postaci stałej lub w postaci roztworu zgodnie z ust. 1 ppkt a). Zbiornik jest zamykany, a zawartość podgrzewana zgodnie z ust. 1 ppkt b). Energia fizyczna wytworzona w wyniku nieprzerwanego pompowania ciśnienia utrzymuje w ciągłym ruchu płynny surowiec znajdujący się w zbiorniku, ułatwiając w ten sposób proces fermentacji prowadzący do rozpuszczenia się tkanek i zmiękczenia kości i zębów.
3. Zgodnie z wyżej opisaną obróbką, powstałe surowce mogą zostać przetworzone w wytwórni biogazu, pod warunkiem że:
 - a) przetwarzanie w wytwórni biogazu surowców, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 i produktów z nich otrzymywanych odbywa się w tym samym miejscu i w zamkniętym systemie, podobnie jak proces opisany w pkt 1 i 2 powyżej;
 - b) właściwy system oczyszczania gazów ma na celu wyeliminowanie zakażenia biogazu pozostałościami proteiny;
 - c) biogaz poddaje się szybkiemu spalaniu w minimalnej temperaturze wynoszącej przynajmniej 900 °C, po czym jest szybko schładzany („gaszony”).

ZAŁĄCZNIK II

METODA HYDROLIZY WYSOKOCIŚNIENIOWEJ W WYSOKIEJ TEMPERATURZE

- 1) Metoda hydrolizy wysokociśnieniowej w wysokiej temperaturze oznacza przetwarzanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego podgrzewane są do temperatury ich wnętrza wynoszącej przynajmniej 180 °C przez co najmniej 40 minut bez przerwy pod ciśnieniem (bezwzględnym) przynajmniej 12 barów, wytworzonym przez bezpośredni dopływ pary do reaktora biolitycznego;
 - b) przetwarzanie przeprowadza się systemem wsadowym, a materiał jest nieprzerwanie mieszany w zbiorniku;
 - c) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowo-ciśnieniowe były spełnione jednocześnie.
- 2) Podstawą technologii jest wykorzystanie wysokiej temperatury i wysokiego ciśnienia reaktora parowego. W tych podwyższonych temperaturach i przy podwyższonym ciśnieniu zachodzi zjawisko hydrolizy, w wyniku którego przerywane są długie łańcuchy molekularne substancji organicznej na mniejsze fragmenty.

Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego, łącznie z całym szkieletami zwierząt, umieszcza się w „reaktorze biolitycznym”. Zbiornik jest zamykany, a jego zawartość podgrzewana zgodnie z ust. 1 ppkt a). W cyklu odwadniania para wodna ulega skropleniu i może być wykorzystana do innych celów lub usunięta. Każdy cykl trwa w jednym reaktorze około 4 godziny.

ZAŁĄCZNIK III

METODA PRODUKCJI BIOGAZU ZA POMOCĄ HYDROLIZY WYSOKOCIŚNIENIOWEJ

1. Metoda produkcji biogazu za pomocą hydrolizy wysokociśnieniowej oznacza obróbkę produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego są najpierw przetwarzane za pomocą metody 1 w zakładzie przetwarzania zatwierdzonym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002;
 - b) w ramach powyższej metody odtłuszczone surowce poddawane są przynajmniej 220 °C temperaturze pod ciśnieniem (bezwzględnym) wynoszącym przynajmniej 25 barów, podgrzewane w dwóch etapach: przez bezpośredni wtrysk pary wodnej i pośrednio we współosiowym wymienniaczu ciepła;
 - c) przetwarzanie przeprowadza się systemem wsadowym lub ciągłym, a materiał jest nieprzerwanie mieszany w zbiorniku;
 - d) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego należy podgrzewać w taki sposób, aby wymagania czasowo-temperaturowo-ciśnieniowe były spełnione jednocześnie; i
 - e) otrzymane surowce mieszane są następnie z wodą i fermentowane przez bakterie beztlenowe (przetwarzanie biogazu) w reaktorze biogazowym.
2. W przypadku przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 1,
 - a) cały proces przetwarzania odbywa się w tym samym zakładzie i w systemie zamkniętym;
 - b) biogaz wyprodukowany w tym procesie jest szybko spalany w tym samym zakładzie w minimalnej temperaturze 900 °C, a następnie szybko schładzany („gaszenie”). Właściwy system oczyszczania gazu pozwala wykluczyć skażenie pozostałościami proteinowymi biogazu lub gazów otrzymanych w wyniku jego spalania.
3. Metoda ma na celu przetwarzanie materiałów pochodzących z konwencjonalnego zakładu utylizacji przy wykorzystaniu metody 1. Materiał przetwarzany jest zgodnie z ust. 1 lit. b), a następnie mieszany z wodą i poddany fermentacji biogazowej.

ZAŁĄCZNIK IV

METODA PRODUKCJI PALIWA EKOLOGICZNEGO

1. Produkcja paliwa ekologicznego oznacza przetwarzanie składników tłuszczowych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (tłuszcze zwierzęce), jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) tłuszcz z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego jest wstępnie przetwarzany z zastosowaniem:
 - i) metody przetwarzania, o której mowa w załączniku V rozdział III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 w przypadku surowców kategorii 1 i 2; i
 - ii) każdej z metod przetwarzania 1–5 lub 7 lub w przypadku surowca otrzymanego z ryb, metody 6, o której mowa w załączniku V rozdział III rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 w przypadku surowca kategorii 3;
 - b) przetworzony tłuszcz oddzielany jest od protein, a nierozpuszczalne zanieczyszczenia usuwane do poziomu nieprzekraczającego 0,15 % wagowych, a następnie poddawany estryfikacji i transestryfikacji. Jednakże estryfikacja nie jest wymagana dla przetworzonego tłuszczu kategorii 3. Dla procesu estryfikacji pH obniża się do mniej niż 1 przez dodanie kwasu siarkowego (H_2SO_4 ; 1,2–2 molowej) lub kwasu o podobnych właściwościach, i mieszanina jest podgrzewana do temperatury 72 °C przez okres 2 godzin, podczas których jest intensywnie mieszana. Transestryfikację przeprowadza się poprzez zwiększenie pH do około 14 z dodatkiem 15 % zasady potasowej (KOH; 1–3 molowej) lub z zasadą o podobnych właściwościach w temperaturze 35 °C do 50 °C przez przynajmniej 15 do 30 minut. Transestryfikacja prowadzona jest dwukrotnie na warunkach opisanych powyżej z zastosowaniem nowego roztworu zasadowego. Następnie zachodzi rafinacja produktów wraz z destylacją próżniową w temperaturze 150 °C, prowadzącą do powstania paliwa ekologicznego;
 - c) w przypadku paliwa ekologicznego otrzymanego w wyniku przetwarzania surowca kategorii 1 powinien zostać zainstalowany właściwy system oczyszczania gazów w celu usunięcia niespalonych pozostałości proteinowych w chwili spalania paliwa ekologicznego.
2. Tłuszcz zwierzęcy przetwarza się w celu dalszego wykorzystania w produkcji paliwa ekologicznego, które składa się z estrów metyloowych kwasów tłuszczowych. Uzyskuje się to poprzez poddanie tłuszczu estryfikacji i/ lub transestryfikacji. Dalsza rafinacja produktów, wraz z destylacją próżniową, prowadzi do otrzymania paliwa ekologicznego, które wykorzystuje się jako paliwo palne.

ZAŁĄCZNIK V

METODA GAZYFIKACJI BROOKESA

- 1) Metoda gazyfikacji Brookesa oznacza przetwarzanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) komora dopalania podgrzewana jest za pomocą gazu ziemnego;
 - b) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego umieszcza się w pierwszej komorze gazyfikatora, zamykając drzwi. Pierwsza komora nie ma palników i jest ogrzewana za pomocą ciepła prowadzonego z komory dopalania, znajdującej się pod komorą pierwszą. W celu zwiększenia skuteczności procesu powietrze przepuszcza się do pierwszej komory wyłącznie przez trzy zawory wlotowe zamocowane na głównych drzwiach;
 - c) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego ulatniają się w postaci złożonych węglowodorów, a powstałe gazy przedostają się z pierwszej komory przez wąski otwór na szczycie tylnej ściany do stref mieszających i rozdrabniających, w których są przerabiane na mniejsze elementy. Na koniec gazy przechodzą do komory dopalania, gdzie są spalane w płomieniu palnika gazu ziemnego w obecności powietrza;
 - d) każda jednostka produkcyjna wyposażona jest w dwa palniki i dwa dodatkowe wentylatory w razie uszkodzenia palnika lub wentylatora. W komorze wtórnej czas przebywania cząstek w temperaturze co najmniej 950 °C wynosi 2 sekundy, jeżeli spełnione są wszystkie warunki spalania;
 - e) po opuszczeniu komory wtórnej gazy spalinowe przechodzą przez tłumik barometryczny, znajdujący się u podstawy komina, który je schładza i rozpuszcza w powietrzu, utrzymując stałe ciśnienie w komorze pierwszej i wtórnej;
 - f) proces odbywa się w 24-godzinnym cyklu, który obejmuje zbieranie, przetwarzanie, schładzanie i usuwanie popiołu. Na zakończenie cyklu pozostały popiół usuwa się z pierwszej komory przy zastosowaniu systemu ekstrakcji próżniowej do zamkniętych pojemników, przed ich przetransportowaniem z zakładu w celu usunięcia.
 - 2) Metoda wykorzystuje spalanie w wysokiej temperaturze w obecności nadmiaru tlenu w celu utlenienia substancji organicznych do CO₂, NO₂ i H₂O. Przetwarzanie przeprowadza się systemem wsadowym, z przedłużonym czasem przebywania cząstek produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego wynoszącym 24 godziny. Źródłem ciepła jest komora wtórna zasilana gazem ziemnym, która znajduje się pod pierwszą komorą (w której umieszcza się materiał, który ma być przetworzony). Gazy wytworzone w wyniku procesu spalania przenikają do komory wtórnej, w której następuje ich dalsze utlenianie. Minimalny czas przebywania strumienia gazów wynosi dwie sekundy, a zalecana temperatura 950 °C. Następnie gazy przechodzą przez „tłumik barometryczny”, gdzie mieszają się z powietrzem.
 - 3) Gazyfikacja materiałów innych niż produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego nie jest dozwolona.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 93/2005**z dnia 19 stycznia 2005 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie przetwarzania produktów ubocznych otrzymywanych z ryb oraz dokumentów handlowych dotyczących transportu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozdział III załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 określa metody przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Dla produktów ubocznych otrzymywanych z ryb rozdział ten przewiduje zastosowanie metody nr 6, nie określa jednak odpowiednich parametrów przetwarzania.
- (2) Naukowy Komitet Nadzorujący wydał szereg opinii związanych z bezpieczeństwem odpadów zwierzęcych, w tym odpadów otrzymywanych z ryb. Według tych opinii ryzyko występowania przenośnych encefalopatii gąbczastych (TSE) jest znikome w przypadku produktów ubocznych otrzymywanych z ryb.
- (3) Na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2003 r. Komitet Naukowy ds. Zdrowia i Dobrostanu Zwierząt przyjął sprawozdanie dotyczące wykorzystania odpadów rybnych w akwakulturze.
- (4) Właściwe jest określenie wymogów odnośnie do przetwarzania produktów ubocznych otrzymywanych z ryb, zgodnie z wyżej wymienionymi opiniami i sprawozdaniami.

- (5) Właściwe jest określenie odrębnych metod przetwarzania surowców, które mogą zawierać niską i wysoką ilość czynników chorobotwórczych, z wyjątkiem zarodników bakterii.

- (6) Rozdział III załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 przewiduje, że podczas przewozu produktom ubocznym pochodzenia zwierzęcego lub produktom przetworzonym musi towarzyszyć dokument handlowy. Właściwe jest ustanowienie wzoru takiego dokumentu handlowego.

- (7) W związku z powyższym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 powinno zostać odpowiednio zmienione.

- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki V i II do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 zostają zmienione zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 668/2004 (Dz.U. L 112 z 19.4.2004, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

Załączniki V i II do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 zostają zmienione w następujący sposób:

1) Opis metody 6 w rozdziale III załącznika V otrzymuje brzmienie:

„Metoda 6

(dotyczy wyłącznie produktów ubocznych otrzymywanych z ryb należących do kategorii 3)

Rozdrabnianie

1. Produkty uboczne muszą być rozdrobnione do wielkości przynajmniej:

- a) 50 milimetrów w przypadku zastosowania obróbki cieplnej określonej w ust. 2 lit. a); lub
- b) 30 milimetrów w przypadku zastosowania obróbki cieplnej określonej w ust. 2 lit. b).

Następnie należy je zmieszać z kwasem mrówkowym w celu zmniejszenia odczynu pH do wartości 4,0 lub niższej i utrzymania go na tym poziomie. Mieszanka musi być przechowywana przez 24 godziny, zanim poddana zostanie dalszemu przetwarzaniu.

Czas i temperatura

2. Po rozdrobnieniu mieszkę należy podgrzewać:

- a) do temperatury wnętrza wynoszącej co najmniej 90 °C przez co najmniej 60 minut; lub
- b) do temperatury wnętrza wynoszącej co najmniej 70 °C przez co najmniej 60 minut.

Przy użyciu układu o ciągłym przepływie przemieszczanie się produktu w konwertorze cieplnym musi być kontrolowane za pomocą sterowania mechanicznego, ograniczając jego przesunięcia, w taki sposób, aby przy końcu obróbki cieplnej produkt przeszedł cykl, w którym zarówno czas obróbki, jak i temperatura były wystarczające.”.

2) W załączniku II dodaje się rozdział X o następującej treści:

„ROZDZIAŁ X

Dokument handlowy

- 1. Podczas przewozu produktom ubocznym pochodzenia zwierzęcego lub produktom przetworzonym musi towarzyszyć następujący dokument handlowy. Państwa Członkowskie mogą jednak zdecydować, że przy przewozach produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów przetworzonych na terenie ich kraju wykorzystany będzie inny dokument handlowy.
- 2. Jeżeli w transport zaangażowany jest więcej niż jeden przewoźnik, każdy z przewoźników wypełnia oświadczenie, o którym mowa w punkcie 7 dokumentu handlowego i które stanowi jego integralną część.

WZÓR DOKUMENTU HANDLOWEGO STOSOWANEGO PRZY PRZEWOZIE W OBRĘBIE WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ PRODUKTÓW UBOCZNYCH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO ORAZ PRODUKTÓW PRZETWORZONYCH

Uwagi

- a) Dokumenty handlowe muszą być sporządzone w oparciu o wzór zamieszczony w niniejszym Załączniku. Muszą one zawierać, w porządku określonym we wzorze, kolejno ponumerowane zaświadczenia wymagane przy przewozie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz produktów z nich otrzymywanych.
- b) Dokument sporządza się wedle potrzeb w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego pochodzenia lub Państwa Członkowskiego przeznaczenia. Jednakże może być on sporządzony w innych językach urzędowych UE, jeżeli towarzyszy mu urzędowe tłumaczenie lub jeżeli zostało to wcześniej uzgodnione z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
- c) Dokument handlowy musi być wystawiony co najmniej w trzech egzemplarzach (jeden oryginał i dwie kopie). Oryginał musi towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia. Zachowuje go odbiorca. Producent i przewoźnik muszą przechowywać po jednej kopii.
- d) Oryginał każdego dokumentu handlowego składa się z jednej kartki, wypełnionej po obu stronach, lub, jeżeli długość tekstu tego wymaga, powinien być sporządzony w taki sposób, by wszystkie strony stanowiły niepodzielną całość.
- e) Jeżeli ze względu na konieczność identyfikacji poszczególnych artykułów przesyłki do dokumentu dołączone są dodatkowe kartki, traktuje je się jako stanowiące część oryginału dokumentu, jeżeli na każdej z nich odpowiedzialna osoba złożyła swój podpis.
- f) Jeżeli dokument wraz z dodatkowymi kartkami, o których mowa w punkcie e), zawiera więcej niż jedną stronę, każda ze stron musi być ponumerowana na dole – (*numer strony*) z (*całkowita ilość stron*) – oraz być opatrzona na górze numerem referencyjnym dokumentu nadanym przez odpowiedzialną osobę.
- g) Oryginał dokumentu musi być wypełniony i podpisany przez odpowiedzialną osobę. Przy składaniu podpisu odpowiedzialna osoba musi upewnić się, że zostały zachowane zasady dotyczące dokumentacji określone w rozdziale III załącznika II rozporządzenia (WE) nr 1774/2002. W dokumencie handlowym muszą być wyszczególnione następujące dane:
 - data odbioru surowca z siedziby,
 - opis surowca, włącznie z identyfikacją surowca, gatunkami zwierząt w odniesieniu do surowca kategorii 3 i produktów z niego przetworzonych, przeznaczonych do wykorzystania jako składnik paszowy oraz – gdy ma to zastosowanie – numerem kolczyka usznego,
 - ilość surowca,
 - miejsce pochodzenia surowca,
 - nazwa i adres przewoźnika,
 - nazwa i adres odbiorcy, a także – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie – jego numer identyfikacyjny, oraz
 - numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia, rodzaj i metody stosowane przy obróbce.
- h) Kolor podpisu odpowiedzialnej osoby musi różnić się od koloru druku dokumentu.
- i) Dokument handlowy musi być przechowywany przez okres co najmniej dwóch lat w celu okazania właściwym władzom przeprowadzającym kontrolę dokumentacji, o której mowa w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

DOKUMENT HANDLOWY

stosowany przy przewozie w obrębie Wspólnoty Europejskiej produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz produktów przetworzonych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002⁽¹⁾

Informacja dla przewoźników: Niniejszy dokument musi towarzyszyć przesyłce⁽²⁾ od miejsca załadunku aż do momentu dotarcia do miejsca przeznaczenia.

<p>1. Nadawca (pełna nazwa i adres nadawcy oraz – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie – numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia surowca)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>Numer referencyjny dokumentu⁽³⁾</p> <p>Całkowita liczba stron niniejszego dokumentu:</p> <p>Data odbioru surowca z siedziby:</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>2. Odbiorca (pełna nazwa i adres odbiorcy oraz – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie – numer identyfikacyjny zakładu przeznaczenia surowca)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>3. Miejsce załadowania przesyłki (pełny adres, jeżeli inny od podanego w punkcie, 1 oraz – w przypadkach, gdy ma to zastosowanie – numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia surowca)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>4. Przewoźnik, środek transportu, ilość i identyfikacja przesyłki</p> <p>4.1. Przewoźnik (pełna nazwa i adres)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>4.2. Ciężarówka, pociąg, statek lub samolot⁽⁴⁾</p> <p>4.3. Numer(-y) rejestracyjny(-e), nazwa statku lub numer lotu:</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>4.4. Liczba pieczęci (jeżeli dotyczy)</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	<p>4.5. Rodzaj opakowania</p> <p>.....</p> <p>4.6. Liczba opakowań każdej kategorii produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>4.7. Ilość⁽⁵⁾:</p> <p>4.8. Numer pojemnika (jeżeli dotyczy)</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>4.9. Numer referencyjny wyprodukowanej partii/części</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>
<p>5. Opis produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz produktów przetworzonych z nich otrzymanych</p> <p>5.1. a) Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego (nieprzetworzone) kategorii⁽⁶⁾:</p> <p>b) Produkty przetworzone kategorii⁽⁶⁾:</p> <p>c) Gatunki zwierząt w odniesieniu do surowca kategorii 3 i produktów z niego przetworzonych, przeznaczonych do wykorzystania jako składnik paszowy:</p> <p>d) Numer kolczyka usznego (jeżeli dotyczy):</p> <p>5.2. W przypadku surowców kategorii 3 i produktów przetworzonych z nich otrzymanych, przeznaczonych do wykorzystania jako składnik paszowy:</p> <p>a) W przypadku produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do wykorzystania jako surowa karma dla zwierząt domowych należy opisać rodzaj tych produktów⁽⁷⁾:</p> <p>.....</p> <p>b) W przypadkach, gdy ma to zastosowanie, należy opisać rodzaj i metody obróbki:</p> <p>5.3. W przypadku surowców kategorii 2 i 3 oraz produktów przetworzonych z nich otrzymanych, przeznaczonych do wykorzystania w ramach odstępstwa określonego w art. 23, należy opisać rodzaj produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego⁽⁶⁾</p> <p>5.4. Użyty/e znacznik(-i) (jeżeli dotyczy):</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p>	

6. Oświadczenie nadawcy

Ja, niżej podpisany, oświadczam, iż:

6.1. Etykieta przymocowana do pojemnika, kartonu lub innego opakowania nosi następujące oznaczenia⁽⁴⁾:

- a) kategoria produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego⁽⁶⁾:
-
-
- b) w przypadku produktów przetworzonych – kategoria produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, z których zostały otrzymane⁽⁶⁾:
-
-
- c) i) w przypadku surowca kategorii 3, sformułowanie „nie do spożycia przez ludzi”;
- ii) w przypadku surowca kategorii 2, innego niż obornik i treść przewodu pokarmowego oraz produktów przetworzonych z nich otrzymanych, sformułowanie „nie do spożycia przez zwierzęta”;
- iii) w przypadku surowców kategorii 2 przeznaczonych do żywienia zwierząt wyszczególnionych w art. 23 ust. 2 lit. c) zgodnie z warunkami określonymi w tym artykule rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, sformułowanie „przeznaczone do żywienia...” dopełnione nazwą gatunków zwierząt, dla których przeznaczony jest dany surowiec;
- iv) w przypadku obornika i treści przewodu pokarmowego, oznaczenie „obornik”; lub
- v) w przypadku surowców kategorii 1 i produktów przetworzonych z nich otrzymanych, sformułowanie „wyłącznie do usunięcia”

6.2. w przypadku, gdy pakowanie wykonywane jest przez nadawcę, produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i/lub produkty przetworzone są:

albo⁽⁴⁾ [w nowych hermetycznych opakowaniach;]

albo⁽⁴⁾ [przewożone luzem w zakrytych, zabezpieczonych przed wyciekami pojemnikach lub pojazdach, bądź przy użyciu innych środków transportu, jeżeli zostały one starannie oczyszczone i zdezynfekowane przed użyciem;]

6.3. produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i/lub produkty przetworzone były właściwie przechowywane do chwili załadunku i nadania przesyłki;

6.4. podjęto wszelkie środki ostrożności, aby uniknąć zarażenia produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów przetworzonych czynnikami chorobotwórczymi oraz zakażeń wzajemnych pomiędzy różnymi kategoriami surowców

Podpis

Sporządzono w , dnia

(miejsce) (data)

.....

(podpis odpowiedzialnej osoby/nadawcy)⁽⁶⁾

.....

(nazwisko, pismem drukowanym)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 94/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz ryżu pochodzącego z państw AKP oraz krajów i terytoriów zamorskich w odniesieniu do wniosków złożonych w czasie pierwszych pięciu dni roboczych stycznia 2005 r. w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 638/2003**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2286/2002 z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących produktów rolnych oraz towarów uzyskanych dzięki przetworzeniu produktów rolnych pochodzących z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 1706/98⁽¹⁾,uwzględniając decyzję Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską (Decyzja o Stowarzyszeniu Zamorskim)⁽²⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 638/2003 z dnia 9 kwietnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2286/2002 i decyzji Rady 2001/822/WE w odniesieniu do uzgodnień mających zastosowanie do przywozu ryżu pochodzącego z państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) oraz z krajów i terytoriów zamorskich (KTZ)⁽³⁾, w szczególności jego art. 17 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku analizy ilości, dla których wnioski zostały złożone z tytułu transzy ze stycznia 2005 r., należy przewidzieć wydanie pozwoleń dla ilości zgłoszonych we wnioskach, które podlegają, jeżeli właściwe, zastosowaniu redukcji wyrażonej w procentach, i ustalić, jakie ilości będą przeniesione do następnej transzy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W odniesieniu do wniosków o pozwolenia na przywóz ryżu, przedłożonych w czasie pierwszych pięciu dni roboczych stycznia 2005 r. w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 638/2003 i przekazanych Komisji, pozwolenia są wydawane dla ilości zgłoszonych we wnioskach, które podlegają, jeżeli właściwe, zastosowaniu redukcji wyrażonej w procentach, ustalonej w Załączniku.

2. Ilości, które są przeniesione do następnej transzy, ustalone są w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 21.12.2002, str. 5.⁽²⁾ Dz.U. L 314 z 30.11.2001, str. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 93 z 10.4.2003, str. 3.

ZAŁĄCZNIK

Redukcje, wyrażone w procentach, którym podlegają ilości wnioskowane z tytułu transzy ze stycznia 2005 r., oraz ilości przeniesione do następnej transzy

Pochodzenie/produkt	Redukcja wyrażona w procentach		Ilość przeniesiona do transzy z maja 2005 r. (w tonach)	
	Antyle Niderlandzkie i Aruba	mniej rozwinięte KTZ	Antyle Niderlandzkie i Aruba	mniej rozwinięte KTZ
KTZ (art. 10 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 638/2003) — kod CN 1006	0	0	3 327,727	3 334

Pochodzenie/produkt	Redukcja wyrażona w procentach	Ilość przeniesiona do transzy z maja 2005 r. (w tonach)
AKP (art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 638/2003) — kody CN od 1006 10 21 do 1006 10 98, 1006 20 i 1006 30	71,4487	—
AKP (art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 638/2003) — kod CN od 1006 40 00	0	4 810

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 95/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające stawki refundacji do niektórych produktów z sektora cukru wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

refundacje, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, mogą być ustalone z wyprzedzeniem.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru⁽¹⁾, szczególnie jego art. 27 ust. 5 lit. a) oraz ust. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 27 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 stanowi, iż różnica między cenami na rynku światowym produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a), c), d), f), g) i h) tego rozporządzenia, a cenami wewnątrz Wspólnoty może zostać pokryta za pomocą refundacji wywozowej, gdy produkty te są wywożone jako towary wymienione w załączniku V do wymienionego rozporządzenia. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1520/2000 z dnia 13 lipca 2000 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów rolnych wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu oraz kryteria dla ustalania wysokości sum takich refundacji⁽²⁾ określa produkty, dla których należy ustalić stawkę refundacji, którą stosuje się w przypadku gdy produkty te wywożone są jako towary wymienione w załączniku I rozporządzenia (WE) nr 1260/2001.

(2) Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1520/2000, raz w miesiącu ustala się stawkę refundacji na 100 kg każdego z rozpatrywanych produktów podstawowych.

(3) Artykuł 27 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 określa, iż refundacja wywozowa do produktu jako składnika towaru nie może być wyższa niż ta obowiązująca w stosunku do tego samego produktu wywożonego bez dalszego przetwarzania.

(4) Zważywszy na fakt, iż obecnie niemożliwe jest określenie sytuacji na rynku w ciągu kilku następnych miesięcy,

(5) Ustalenie z wyprzedzeniem wysokich stawek refundacji może zagrozić zobowiązaniom podjętym w odniesieniu do ewentualnych refundacji wywozowych do produktów rolnych – składników towaru, należących do grupy towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu. W takich sytuacjach niezbędne jest zatem podjęcie środków ostrożności, nie stając jednak na przeszkodzie zawieraniu umów długoterminowych. Ustalenie specjalnej stawki refundacji dla celów ustalenia refundacji z wyprzedzeniem jest środkiem, który pozwala na osiągnięcie tych różnych celów.

(6) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1676/2004 r. z dnia 24 września 2004 r. przyjmującym autonomiczne i przejściowe środki dotyczące przywozu niektórych przetworzonych produktów rolnych pochodzących z Bułgarii oraz wywozu niektórych przetworzonych produktów rolnych do Bułgarii⁽³⁾, z mocą od 1 października 2004 r., przetworzone produkty rolne niedojeżdżone załącznikiem I do Traktatu, wywożone do Bułgarii, nie kwalifikują się do otrzymania refundacji wywozowych.

(7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Stawki refundacji stosowane do produktów podstawowych wymienionych w załączniku A do rozporządzenia (WE) nr 1520/2000 i w art. 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, wywożonych jako towary wymienione w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ustala się, jak podano w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 1 i z mocą od 1 października 2004 r., stawki ustalone w Załączniku do niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do produktów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu, jeżeli są one wywożone do Bułgarii.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

⁽²⁾ Dz.U. L 177 z 15.7.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 886/2004 (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 14).

⁽³⁾ Dz.U. L 301 z 28.9.2004, str. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Stawki refundacji stosowane od 21 stycznia 2005 r. do niektórych produktów z sektora cukru wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu

Kod CN	Opis	Stawka refundacji na 100 kg (w EUR)	
		W przypadku ustalania refundacji z wyprzedzeniem	Inne
1701 99 10	Cukier biały	39,76	39,76

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 96/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające maksymalną refundację wywozową dla jęczmienia w ramach przetargu, o którym mowa
w rozporządzeniu (WE) nr 1757/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 3 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przetarg na refundację wywozową dla jęczmienia na wywóz do pewnych krajów trzecich został ogłoszony na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1757/2004⁽²⁾.

(2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych dla zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż⁽³⁾, Komisja może, na podstawie zgłoszonych ofert, podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnej wysokości refundacji wywozowej, uwzględniając czynniki, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1501/95. W tym

wypadku przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnej refundacji lub jest od niej niższa.

(3) Zastosowanie powyższych czynników do aktualnej sytuacji na danych rynkach zbóż prowadzi do ustalenia maksymalnej refundacji wywozowej.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 14 do 20 stycznia 2005 r., w ramach przetargu ogłoszonego na mocy rozporządzenia (WE) nr 1757/2004, ustala się maksymalną refundację wywozową dla jęczmienia w wysokości 17,97 EUR/t.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 313 z 12.10.2004, str. 10.

⁽³⁾ Dz.U. L 147 z 30.6.1995, str. 7. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 50).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 97/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****w sprawie przekazanych ofert na wywóz owsa w ramach przetargu, o którym mowa
w rozporządzeniu (WE) nr 1565/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych dla zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż⁽²⁾, w szczególności jego art. 7,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1565/2004 z dnia 3 września 2004 r. w sprawie specjalnych środków interwencyjnych dla zbóż w Finlandii i Szwecji na rok gospodarczy 2004/2005⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg na refundację wywozową dla owsa wyprodukowanego w Finlandii i Szwecji z przeznaczeniem na wywóz z Finlandii i Szwecji do wszystkich krajów trze-

cich z wyłączeniem Bułgarii, Norwegii, Rumunii i Szwajcarii został ogłoszony na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1565/2004.

- (2) Biorąc pod uwagę w szczególności czynniki, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1501/95, nie jest wskazane ustalenie maksymalnej wysokości refundacji.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nie podejmuje się dalszych działań w odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 14 do 20 stycznia 2005 r. w ramach przetargu na refundację wywozową dla owsa, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1565/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 147 z 30.6.1995, str. 7. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1431/2003 (Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 16).

⁽³⁾ Dz.U. L 285 z 4.9.2004, str. 3.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 98/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****w sprawie przekazanych ofert na przywóz sorgo, w ramach przetargu, o którym mowa
w rozporządzeniu (WE) nr 2275/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg na maksymalne obniżenie opłat przywozowych w odniesieniu do przywozu sorgo pochodzącego z krajów trzecich do Hiszpanii został ogłoszony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2275/2004⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1839/95⁽³⁾, na podstawie przekazanych ofert Komisja może, w myśl procedury przewidzianej w art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, postanowić o wstrzymaniu przetargu.

(3) Biorąc pod uwagę w szczególności czynniki przewidziane w art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1839/95, nie jest wskazane ustalenie maksymalnego obniżenia opłat przywozowych.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nie podejmuje się dalszych działań w odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 14 do 20 stycznia 2005 r. w ramach przetargu na obniżenie opłat przewozowych na sorgo, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2275/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 396 z 31.12.2004, str. 32.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 28.7.1995, str. 4. Rozporządzenie zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 50).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 99/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę, w ramach przetargu,
o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2277/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg na maksymalne obniżenie opłat przywozowych w odniesieniu do przywozu kukurydzy pochodzącej z krajów trzecich do Hiszpanii został ogłoszony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2277/2004⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1839/95⁽³⁾, w myśl procedury przewidzianej w art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, Komisja może podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnego obniżenia opłat przywozowych, uwzględniając w szczególności czynniki przewidziane w art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1839/95. Przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnemu obniżeniu opłat przywozowych lub jest od niego niższa.

(3) Zastosowanie powyższych czynników do aktualnej sytuacji na danych rynkach zbóż prowadzi do ustalenia maksymalnego obniżenia opłat przywozowych w wysokości określonej w art. 1.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 14 do 20 stycznia 2005 r., w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2277/2004, ustala się maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę w wysokości 32,80 EUR/t dla ogólnej maksymalnej ilości całkowitej równej 83 100 t.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 396 z 31.12.2004, str. 35.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 28.7.1995, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 50).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 100/2005**z dnia 20 stycznia 2005 r.****ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę w ramach przetargu,
o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2276/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg na maksymalne obniżenie opłat przywozowych w odniesieniu do przywozu kukurydzy pochodzącej z krajów trzecich do Portugalii został ogłoszony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2276/2004⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1839/95⁽³⁾, w myśl procedury przewidzianej w art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, Komisja może podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnego obniżenia opłat przywozowych, uwzględniając w szczególności czynniki przewidziane w art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1839/95. Przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnemu obniżeniu opłat przywozowych lub jest od niego niższa.

(3) Zastosowanie powyższych czynników do aktualnej sytuacji na danych rynkach zbóż, prowadzi do ustalenia maksymalnego obniżenia opłat przywozowych w wysokości określonej w art. 1.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 14 do 20 stycznia 2005 r., w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2276/2004, ustala się maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę w wysokości 30,90 EUR/t dla maksymalnej ilości całkowitej równej 6 450 t.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 stycznia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270, z 21.10.2003, str. 78.

⁽²⁾ Dz.U. L 396, z 31.12.2004, str. 34.

⁽³⁾ Dz.U. L 177, z 28.07.1995, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123, z 27.4.2004, str. 50).

DYREKTYWA KOMISJI 2005/4/WE**z dnia 19 stycznia 2005 r.****zmieniająca dyrektywę 2001/22/WE ustanawiającą metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci i 3-MCPD w środkach spożywczych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 85/591/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. dotyczącą wprowadzenia wspólnotowych metod pobierania próbek i analiz do celów monitorowania środków spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2001/22/WE z dnia 8 marca 2001 r. ustanawia metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów ołowiu, kadmu, rtęci i 3-MCPD w środkach spożywczych⁽²⁾.
- (2) Należy włączyć zaktualizowane informacje standardowe dotyczące substancji skażających, w szczególności w celu uwzględnienia w analizie niepewności pomiarów.
- (3) Jest niezwykle ważne, aby wyniki analityczne były przedstawiane i interpretowane w ujednolicony sposób w celu zapewnienia zharmonizowanego podejścia wykonawczego w całej Unii Europejskiej.
- (4) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić dyrektywę 2001/22/WE.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 2001/22/WE zmienia się zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.

Załącznik II do dyrektywy 2001/22/WE zmienia się zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą najpóźniej w terminie dwunastu miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty wymienionych przepisów i tabelę korelacji pomiędzy wymienionymi przepisami i niniejszą dyrektywą.

Wspomniane przepisy zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 stycznia 2005 r.

W imieniu Komisji,
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1985, str. 50.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 16.3.2001, str. 14.

ZAŁĄCZNIK I

Punkt 5 w załączniku I do dyrektywy 2001/22/WE otrzymuje następujące brzmienie:

„5. ZGODNOŚĆ PARTII LUB CZĘŚCI PARTII ZE SPECYFIKACJĄ

Laboratorium kontrolne bada próbkę laboratoryjną pobraną w celu sprawdzenia zgodności z przepisami, przeprowadzając co najmniej dwie niezależne analizy i obliczając średnią z uzyskanych wyników.

Partia zostaje przyjęta, jeżeli średnia wartość uzyskanych wyników nie przekracza odpowiedniego maksymalnego poziomu ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 466 /2001, uwzględniając rozszerzoną niepewność pomiaru oraz korektę o wartość odzysku (1).

Partia zostaje odrzucona, jeżeli, ponad wszelką wątpliwość, średnia wartość uzyskanych wyników przekracza odpowiedni maksymalny dopuszczalny poziom, uwzględniając rozszerzoną niepewność pomiaru oraz korektę o wartość odzysku.

Niniejsze zasady interpretacji mają zastosowanie do wyników analitycznych uzyskanych dla próbek pobranych w ramach urzędowych kontroli. W przypadku analizy dla potrzeb obrony i arbitrażu mają zastosowanie przepisy krajowe.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku II do dyrektywy 2001/22/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W pkt 3 „Metody analiz stosowane przez laboratorium i wymagania dotyczące ich kontroli w laboratorium” po tabeli 4 dodaje się następujący pkt 3.3.3:

„3.3.3. Kryteria sprawności – Sposób wyrażania niepewności z zastosowaniem funkcji

Niemniej jednak sposób wyrażania niepewności z zastosowaniem funkcji może być także wykorzystywany do oceny przydatności metody analitycznej do zastosowania przez laboratorium. Laboratorium może stosować metodę pozwalającą uzyskać wyniki z maksymalną niepewnością standardową. Maksymalną niepewność standardową można obliczyć według następującego wzoru:

$$U_f = \sqrt{[(LOD/2)^2 + (\alpha C)^2]}$$

gdzie:

U_f oznacza maksymalną niepewność standardową

LOD oznacza granicę wykrywalności metody

C oznacza badane stężenie

α oznacza współczynnik liczbowy, który powinien być użyty w zależności od wartości C. Wartości, jakich należy użyć, są podane w tabeli poniżej:

C (µg/kg)	α
≤ 50	0,2
51–500	0,18
501–1 000	0,15
1 001–10 000	0,12
≥ 10 000	0,1

natomiast U oznacza niepewność rozszerzoną, przy zastosowaniu współczynnika rozszerzenia 2, co daje przedział ufności ok. 95 %.

Jeżeli metoda analityczna zapewnia uzyskanie wyników z niepewnością pomiarów niższą od maksymalnej niepewności standardowej, będzie ona równie odpowiednia co metoda, która spełnia wspomniane powyżej kryteria sprawności.”.

- 2) Punkt 3.4 otrzymuje brzmienie:

„3.4. Ocena poprawności analitycznej, obliczanie odzysku oraz przedstawianie wyników

W miarę możliwości poprawność analizy ocenia się poprzez uwzględnienie w serii pomiarów odpowiednich certyfikowanych materiałów odniesienia.

Wynik analizy podaje się w postaci skorygowanej lub nieskorygowanej. Sposób przedstawiania wyników oraz poziom odzysku musi zostać podany.

Analityk powinien brać pod uwagę „Raport Komisji Europejskiej na temat zależności pomiędzy wynikami analitycznymi, niepewnością pomiaru, współczynnikami odzysku oraz ustaleniami w ustawodawstwie UE w dziedzinie żywności” (1).

Wynik analityczny musi być podany w postaci $x \pm U$, gdzie x oznacza wynik analityczny, natomiast U oznacza niepewność pomiaru.

ODSYŁACZE

- (1) Raport Komisji Europejskiej na temat zależności pomiędzy wynikami analitycznymi, niepewnością pomiaru, współczynnikami odzysku oraz ustaleniami w ustawodawstwie UE w dziedzinie żywności (2004).

(http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/sampling_en.htm).”.

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 7 grudnia 2004 r.

dotycząca podpisania Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek oraz w sprawie zatwierdzenia i podpisania towarzyszącej jej Deklaracji intencji

(2005/35/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

podpisanie tych dwóch dokumentów, które zostały parafowane dnia 1 lipca 2004 r., jak też zatwierdzenie przez Radę Deklaracji intencji,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 94 w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając wniosek Komisji,

Artykuł 1

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 16 października 2001 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji stosownej Umowy z Księstwem Monako, zapewniającej przyjęcie przez to Księstwo środków równoważnych do tych, które będą stosowane wewnątrz Wspólnoty, w celu zapewnienia efektywnego opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek.

Z zastrzeżeniem przyjęcia w późniejszym terminie decyzji dotyczącej zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek⁽¹⁾, upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osób upoważnionych do podpisania Umowy i towarzyszącej jej Deklaracji intencji, jak również listów, które muszą zostać wymienione zgodnie z art. 21 ust. 2 Umowy oraz Deklaracją intencji w celu uzyskania zgody Wspólnoty Europejskiej.

(2) Tekst Umowy będącej wynikiem tych negocjacji jest zgodny z wytycznymi negocjacyjnymi przyjętymi przez Radę. Do tekstu Umowy załączona jest Deklaracja intencji między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako.

Deklaracja intencji zostaje zatwierdzona przez Radę.

(3) Z zastrzeżeniem przyjęcia w późniejszym terminie decyzji dotyczącej zawarcia Umowy, wymagane jest

Tekst Umowy i tekst Deklaracji intencji są załączone do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 26.6.2003, str. 38.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 grudnia 2004 r.

W imieniu Rady

G. ZALM

Przewodniczący

UMOWA**między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako ustanawiająca środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

i

KSIĘSTWO MONAKO

zwane dalej, w zależności od kontekstu, „Umawiającą się Stroną” lub „Umawiającymi się Stronami”,

mając na celu wprowadzenie środków równoważnych do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, zwanej dalej „dyrektywą”,

POSTANOWILI ZAWRZEĆ NINIEJSZĄ UMOWĘ:

Artykuł 1**Cel**

1. W celu umożliwienia, aby dochody z oszczędności w formie wypłat odsetek osiągane na terytorium Księstwa Monako, na rzecz osób fizycznych, występujących w charakterze faktycznych odbiorców w rozumieniu artykułu 2, mających miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, mogły rzeczywiście podlegać obowiązkowi obligatoryjnej opłaty zakwalifikowanej jako podatek przez prawo tego Państwa, podatek u źródła jest stosowany przez podmioty wypłacające mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Księstwa Monako, od kwoty wypłaty powyższych odsetek, na warunkach, o których mowa w artykułach 7 oraz 8 niniejszej Umowy, z zastrzeżeniem podjęcia działań dobrowolnego przekazywania informacji, o których mowa w artykule 9 tej umowy.

2. Księstwo Monako przyjmuje niezbędne środki mające na celu zapewnienie wykonania czynności wymaganych dla stosowania niniejszej Umowy przez podmioty wypłacające, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na jego terytorium, bez względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę dłużników wierzycelności przynoszącej odsetki.

Artykuł 2**Definicja faktycznego odbiorcy**

1. Do celów niniejszej Umowy określenie „faktyczny odbiorca” oznacza każdą osobę fizyczną, której wypłacane są odsetki, lub każdą osobę fizyczną, na rzecz której zabezpieczona jest wypłata odsetek, chyba że taka osoba dostarczy dowód, że dana wypłata nie została dokonana lub zabezpieczona na jej rzecz, jeżeli:

- a) działa ona jako podmiot wypłacający, w rozumieniu artykułu 4;
- b) działa ona w imieniu osoby prawnej, której zyski podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Niezależnego rozporządzenia nr 3152 z dnia 19 marca 1964 roku, ustanawiającego podatek od zysków przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne dłużne papiery wartościowe,

przedsiębiorstwa równoważnego przedsiębiorstwu zbiorowego inwestowania, które miałyby miejsce zamieszkania lub swoją siedzibę na terytorium Księstwa Monako i byłoby odpowiedzialne za dokonywanie inwestycji w formie lokowania oszczędności;

- c) działa ona w imieniu osoby fizycznej, będącej faktycznym odbiorcą, i informuje podmiot wypłacający o tożsamości i miejscu zamieszkania lub siedzibie tego faktycznego odbiorcy, zgodnie z artykułem 3 ustęp 2.

2. Jeżeli podmiot wypłacający dysponuje informacjami wskazującymi na to, iż osoba fizyczna, która otrzymuje wypłatę odsetek lub na rzecz której wypłata odsetek jest zabezpieczana, może nie być faktycznym odbiorcą oraz w przypadkach, w których ani ustęp 1 litera a), ani ustęp 1 litera b) nie mają zastosowania do tej osoby fizycznej, to podmiot taki jest obowiązany do podjęcia stosownych kroków mających na celu ustalenie tożsamości faktycznego odbiorcy, zgodnie z artykułem 3 ustęp 2. Jeśli podmiot wypłacający nie jest w stanie zidentyfikować faktycznego odbiorcy, wówczas uznaje daną osobę fizyczną, która otrzymuje odsetki lub na rzecz której wypłata odsetek została zabezpieczana, za faktycznego odbiorcę.

Artykuł 3**Tożsamość i miejsce zamieszkania faktycznych odbiorców**

1. Księstwo Monako przyjmuje procedury niezbędne do umożliwienia podmiotowi wypłacającemu ustalenia tożsamości faktycznego odbiorcy oraz ich miejsca zamieszkania do celów niniejszej Umowy i zapewnia stosowanie powyższych procedur.

2. W tym względzie procedury te stanowią, że:

- a) w przypadku stosunków umownych, powstałych przed dniem 1 stycznia 2004 r., podmiot wypłacający ustala tożsamość faktycznego odbiorcy w rozumieniu artykułu 2 oraz jego miejsce zamieszkania według informacji, którymi dysponuje, uzyskanymi na podstawie urzędowego dokumentu tożsamości lub na podstawie jakiegokolwiek innego dokumentu mającego moc prawną, to znaczy dokumentu urzędowego zawierającego fotografię faktycznego odbiorcy;

b) w przypadku stosunków umownych, powstałych po dniu 1 stycznia 2004 roku, lub transakcji przeprowadzonych wobec braku stosunków umownych, tożsamość faktycznego odbiorcy w rozumieniu artykułu 2 oraz jego miejsce zamieszkania są określane na podstawie paszportu lub urzędowego dokumentu tożsamości lub na podstawie jakiegokolwiek innego dokumentu mającego moc prawną, przedstawionego przez faktycznego odbiorcę. W przypadku osób fizycznych, przedkładających paszport lub urzędowy dokument tożsamości, wydany przez Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, które deklaruje miejsce zamieszkania dla celów podatkowych w państwie, które nie jest Państwem Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub Księstwem Monako, miejsce zamieszkania jest ustalane na podstawie certyfikatu miejsca zamieszkania lub dokumentu stwierdzającego miejsce zamieszkania, wydanego przez właściwy organ wspomnianego państwa, w którym powyższa osoba fizyczna zgłasza swoje zamieszkanie. W przypadku braku przedstawienia takiego certyfikatu uznaje się, że miejsce zamieszkania znajduje się na obszarze Państwa Członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, które wystawiło paszport lub każdy inny odnośny urzędowy dokument tożsamości.

Artykuł 4

Definicja podmiotu wypłacającego

Do celów niniejszej Umowy określenie „podmiot wypłacający” oznacza w Księstwie Monako banki, osoby fizyczne i prawne, spółki osobowe oraz filie spółek zagranicznych, które w ramach swojej działalności gospodarczej przyjmują, przechowują, dokonują lokowania lub transferów aktywów należących do osób trzecich i dokonują lub udzielają, nawet okazjonalnie, wypłat odsetek bezpośrednio na rzecz faktycznego odbiorcy.

Artykuł 5

Definicja pojęcia właściwego organu

Do celów niniejszej Umowy „właściwymi organami” Umawiających się Stron są organy wymienione w załączniku I.

Jeśli chodzi o państwa trzecie, właściwym organem jest organ właściwy do wydawania certyfikatów miejsca zamieszkania dla celów podatkowych.

Artykuł 6

Definicja pojęcia „wypłaty odsetek”

1. Na potrzeby niniejszej Umowy pojęcie „wypłaty odsetek” obejmuje:

a) odsetki wypłacone lub zapisane na rachunku, które odnoszą się do wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych, jak i niezabezpieczonych hipoteką, jak i przynoszących lub nieprzynoszących prawa do uczestniczenia w zyskach dłużnika, w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji albo skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami czy skryptami dłużnymi; kary za zwłokę w płatnościach nie uważa się za wypłatę odsetek; Niemniej jednak wyklucza się odsetki wyni-

kające z pożyczek udzielanych między osobami fizycznymi działającymi w charakterze prywatnym, poza wszelką działalnością handlową lub gospodarczą;

b) odsetki narosłe lub skapitalizowane przy sprzedaży, zwrocie lub umorzeniu wierzytelności określonych w literze a);

c) dochody uzyskane z wypłaty odsetek, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem podmiotów mających siedzibę lub miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w artykule 4 ustęp 2 dyrektywy, rozdzielane przez:

i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub w Księstwie Monako,

ii) podmioty mające siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, spełniające warunki dla skorzystania z możliwości przewidzianej w artykule 4 ustęp 3 dyrektywy i informują o powyższym podmiot wypłacający; oraz

iii) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium, o którym mowa w artykule 19;

d) dochód uzyskany w związku ze sprzedażą, zwrotem lub umorzeniem akcji, udziałów lub jednostek w następujących przedsiębiorstwach i podmiotach, jeżeli inwestują one bezpośrednio lub pośrednio przez inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub podmioty, o których mowa poniżej, ponad 40 % swoich aktywów w wierzytelności, o których mowa w literze a):

i) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej lub w Księstwie Monako;

ii) podmioty mające siedzibę w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, spełniające warunki dla skorzystania z możliwości przewidzianej w artykule 4 ustęp 3 dyrektywy i informujące o powyższym podmiot wypłacający; oraz

iii) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium, o którym mowa w artykule 19.

2. W odniesieniu do ustępu 1 litera c), w przypadku, gdy podmiot wypłacający nie posiada informacji dotyczących części przychodu, jaki uzyskiwany jest z wypłaty odsetek, to całkowita kwota przychodu jest uznawana za wypłatę odsetek.

3. W odniesieniu do ustępu 1 litera d), w przypadku, gdy podmiot wypłacający nie posiada informacji dotyczących udziału aktywów zainwestowanych w wierzytelności, akcje lub udziały zdefiniowane w tym ustępie, to uznaje się, że udział ten wynosi ponad 40 %.

Wychodząc z założenia, że podmiot wypłacający nie jest w stanie określić wysokości dochodów osiągniętych przez faktycznego odbiorcę, uznaje się, że odpowiadają one wpływom ze sprzedaży, spłaty lub wykupu akcji lub udziałów.

4. Dochody pochodzące od przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania lub podmiotów, które zainwestowały do 15 % swoich aktywów w wierzytelności, o których mowa w ustępie 1 litera a), nie są traktowane jak wypłata odsetek w rozumieniu ustępu 1 litery c) i d).

5. Udział procentowy, o którym mowa w ustępie 1 litera d) i w ustępie 3, będzie wynosił 25 % po dniu 31 grudnia 2010 r.

6. Udział procentowy, o którym mowa w ustępie 1 litera d) oraz w ustępie 5, zostaje określony w odniesieniu do polityki inwestycyjnej, która jest zdefiniowana w dokumentach założycielskich lub statutach zainteresowanych przedsiębiorstw lub podmiotów, a w przypadku braku zdefiniowania – w odniesieniu do rzeczywistej struktury aktywów zainteresowanych przedsiębiorstw lub podmiotów.

Artykuł 7

Podatek potrącany u źródła

1. Jeżeli faktyczny odbiorca odsetek ma miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim Wspólnoty Europejskiej, Księstwo Monako nakłada podatek u źródła o stawce 15 % w ciągu trzech pierwszych lat, licząc od daty, o której mowa w artykule 17, z zastrzeżeniem stosowania artykułu 14 ustęp 2, 20 % w ciągu trzech następnych lat i 35 % w kolejnych latach.

2. Podmiot wypłacający potrąca podatek u źródła w następujący sposób:

a) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera a): od kwoty odsetek wypłaconych lub zapisanych na rachunku;

b) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera b) lub d): od kwoty odsetek lub przychodu, o których mowa w tych literach, lub przez pobranie równowartości, którą ponosić będzie odbiorca, od pełnej kwoty przychodów ze sprzedaży, zwrotu lub umorzenia;

c) w przypadku wypłaty odsetek w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera c) od kwoty dochodu, o którym mowa w tym ustępie.

3. Do celów ustępu 2 litery a), b) i c), podatek u źródła jest pobierany proporcjonalnie do okresu posiadania przez faktycznego odbiorcę wierzytelności, akcji lub udziałów, które przyczyniły się do powstania przychodu. Jeżeli podmiot wypłacający nie może określić okresu posiadania na podstawie dostępnych mu informacji, to podmiot wypłacający będzie traktował faktycznego odbiorcę tak, jakby posiadał tę wierzytelność, akcje lub udziały przez cały okres ich istnienia, o ile odbiorca nie przedstawi dowodu dotyczącego daty ich uzyskania.

4. Podatki nałożone, opłaty i podatki potrącane, inne niż podatki potrącane u źródła, o których mowa w niniejszej Umowie, obciążające tę samą wypłatę odsetek, są odliczane od kwoty podatku potrąconego, obliczonego zgodnie z niniejszym artykułem.

5. Dokonanie potrącenia podatku u źródła przez podmiot wypłacający, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Monako, nie uniemożliwia Państwu Członkowskemu Wspólnoty Europejskiej, które jest siedzibą podatkową faktycznego odbiorcy, opodatkowania jego dochodów zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym. Jeżeli podatnik zgłasza dochód z odsetek, wypłaconych przez podmiot wypłacający mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Księstwa Monako organom podatkowym Państwa Członkowskiego Wspólnoty, w którym posiada miejsce zamieszkania, dochód ten podlega opodatkowaniu według takich samych stawek jak te, które są stosowane do odsetek uzyskanych w tym Państwie Członkowskim.

Artykuł 8

Podział wpływów z tytułu potrącenia u źródła

1. Księstwo Monako zatrzymuje 25 % wpływów pochodzących z podatku pobranego u źródła, dokonanego w warunkach, o których mowa w artykule 7, a 75 % przekazuje do Państwa Członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, na obszarze którego zamieszkuje faktyczny odbiorca odsetek, zgodnie z postanowieniami artykułu 3 ustęp 2 litera b).

2. Takie transfery są dokonywane, w ramach jednej operacji, przez Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, nie później niż w terminie sześciu miesięcy od zakończenia roku podatkowego Księstwa Monako.

3. Księstwo Monako podejmuje niezbędne środki w celu zagwarantowania poprawnego funkcjonowania systemu podziału wpływów.

W związku z powyższym Księstwo Monako dokonuje transferu wpływów na rzecz zainteresowanego Państwa Członkowskiego do właściwego organu, określonego w załączniku 1 do niniejszej Umowy.

Artykuł 9

Dobrowolne ujawnienie informacji

1. Księstwo Monako zapewnia procedurę umożliwiającą faktycznym odbiorcom uniknięcie podatku potrącanego u źródła, o którym mowa w artykule 7, jeżeli faktyczny odbiorca przedstawi swojemu podmiotowi wypłacającemu zaświadczenie wydane w jego imieniu przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, zgodnie z ustępem 2 tego artykułu.

2. Minimalna informacja przekazywana przez podmiot wypłacający w przypadku zaświadczenia wydanego przez faktycznego odbiorcę zawiera następujące elementy:

a) tożsamość i miejsce zamieszkania faktycznego odbiorcy, określone zgodnie z artykułem 3 niniejszej Umowy;

b) nazwę lub oznaczenie oraz adres podmiotu wypłacającego;

c) numer rachunku faktycznego odbiorcy lub określenie wiarytelności będącej podstawą do wypłaty odsetek;

d) kwotę wypłaty odsetek, ustanowioną zgodnie z artykułem 6 niniejszej Umowy.

3. Właściwy organ Księstwa Monako przekazuje informacje, o których mowa w ustępie 2 właściwemu organowi Państwa Członkowskiego Wspólnoty Europejskiej, na którego terytorium zamieszkuje faktyczny odbiorca. Taka informacja jest dostarczana co najmniej raz w roku, w terminie 6 miesięcy, licząc od zamknięcia roku podatkowego w Księstwie Monako, dla wszystkich wypłat odsetek dokonanych w trakcie danego roku.

Artykuł 10

Zniesienie podwójnego opodatkowania i zwrot podatku potrąconego u źródła

1. Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, zapewni zniesienie wszelkiego podwójnego opodatkowania, które mogłoby wynikać z nałożenia podatku potrąconego u źródła, o którym mowa w artykule 7, zgodnie z ustępami 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Jeżeli odsetki otrzymane przez faktycznego odbiorcę podlegają opodatkowaniu w Księstwie Monako podatkiem potrącanym u źródła, o którym mowa w artykule 7, to Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania, przyznaje mu zgodnie z prawem wewnętrznym kredyt podatkowy (odliczenie) równy wysokości podatku potrąconego u źródła. Jeżeli kwota ta przekracza kwotę podatku należnego od łącznej kwoty odsetek podlegającej podatkowi potrącanemu u źródła zgodnie z prawem wewnętrznym, to Państwo Członkowskie, w którym ma on miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, zwraca nadpłaconą kwotę podatku potrąconego u źródła faktycznemu odbiorcy, bez uszczerbku dla wszelkich mechanizmów zaliczania lub wszelkich innych praktyk administracyjnych.

3. Jeżeli poza podatkiem potrąconym u źródła, o którym mowa w artykule 7, odsetki otrzymane przez faktycznego odbiorcę zostały poddane opodatkowaniu jakimkolwiek innym rodzajem podatku u źródła i Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym ma on miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, przyzna mu kredyt podatkowy (odliczenie) w odniesieniu do takiego podatku u źródła, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym lub umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania, to taki inny podatek potrącony u źródła będzie podlegał kredytowi podatkowemu (odliczeniu) przed zastosowaniem procedury, o której mowa w ustępie 2.

4. Państwo Członkowskie Wspólnoty, w którym faktyczny odbiorca ma miejsce zamieszkania dla celów podatkowych, może zastąpić mechanizm kredytu podatkowego (odliczenia), o którym mowa w ustępach 2 i 3, przez zwrot podatku potrąconego u źródła, o którym mowa w artykule 7.

Artykuł 11

Zbywalne dłużne papiery wartościowe

1. Licząc od terminu, o którym mowa w artykule 17, z zastrzeżeniem stosowania artykułu 14 ustęp 2 niniejszej Umowy i dopóki Księstwo Monako dokonuje potrącenia u źródła przewidzianego w artykule 7 oraz dopóki przynajmniej jedno Państwo Członkowskie Wspólnoty Europejskiej stosuje analogiczny podatek potrącany u źródła, ale nie później niż do dnia 31 grudnia 2010 roku, krajowe i międzynarodowe obligacje i inne zbywalne dłużne papiery wartościowe, których pierwsza emisja miała miejsce przed dniem 1 marca 2001 roku lub w odniesieniu do których pierwotny prospekt emisyjny został zatwierdzony przed tą datą przez właściwe organy, nie są uznawane za wiarytelności w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera a), o ile nie zostały dokonane dalsze emisje zbywalnych dłużnych papierów wartościowych w dniu 1 marca 2002 roku lub po tym dniu.

Jednakże tak długo, jak przynajmniej jedno z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej stosuje podobne instrumenty, postanowienia tego artykułu będą stosowane po dniu 31 grudnia 2010 roku w odniesieniu do zbywalnych dłużnych papierów wartościowych:

- które zawierają klauzule o ubruttowaniu oraz wcześniejszego zwrotu, oraz
- jeśli podmiot wypłacający, określony w artykule 4, ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Monako, oraz
- jeżeli podmiot wypłacający wypłaca lub zabezpiecza wypłatę odsetek na bezpośrednią korzyść faktycznego odbiorcy, mającego miejsce zamieszkania w jednym z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Jeśli, i o ile, wszystkie Państwa Członkowskie Wspólnoty zaprzestają stosowania postanowień podobnych do określonych w artykule 7 tej Umowy, przepisy niniejszego artykułu stosują się wyłącznie do tytułów wiarytelności zbywalnych:

- które zawierają klauzule o ubruttowaniu i wcześniejszym zwrocie, oraz
- jeżeli podmiot wypłacający emitenta ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Księstwie Monako, oraz
- jeżeli podmiot wypłacający wypłaca lub zabezpiecza wypłatę odsetek na bezpośrednią korzyść faktycznego odbiorcy, mającego miejsce zamieszkania w jednym z Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

Jeżeli w dniu 1 marca 2002 roku lub po tym dniu dokonano kolejnej emisji wyżej wymienionego zbywalnego dłużnego papieru wartościowego emitowanego przez rząd lub podmiot z nim powiązany działający w charakterze organu publicznego lub którego rola jest uznawana na mocy umowy międzynarodowej, o których mowa w Załączniku do niniejszej Umowy, to cała emisja takiego papieru wartościowego, obejmująca pierwotną emisję i wszelkie kolejne emisje, jest uznawana za wiarytelność w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera a).

Jeżeli w dniu 1 marca 2002 roku lub po tym dniu dokonano kolejnej emisji wyżej wymienionego zbywalnego dłużnego papieru wartościowego emitowanego przez innego emitenta, nieobjętego powyższym akapitem, to taka dalsza emisja jest uznawana za wierzytelność w rozumieniu artykułu 6 ustęp 1 litera a).

2. Żadne postanowienie niniejszego artykułu nie uniemożliwia Państwu Członkowskim Wspólnoty Europejskiej opodatkowania dochodu ze zbywalnych dłużnych papierów wartościowych, o których mowa w ustępie 1, zgodnie z ich prawem krajowym.

Artykuł 12

Wymiana informacji na wniosek

1. Właściwe organy Księstwa Monako oraz Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej wymieniają informacje na temat czynów, które w rozumieniu przepisów prawa krajowego państwa proszonego stanowią przestępstwo oszustwa podatkowego w zakresie opodatkowania dochodów z oszczędności, wypłacanych w formie odsetek.

W przypadku, gdy Księstwo Monako jest państwem proszonym, następujące czyny uznaje się za przestępstwo oszustwa podatkowego w zakresie opodatkowania dochodów z oszczędności wypłacanych w formie odsetek:

- korzystanie z dokumentów fałszywych, podrobionych lub dokumentów uznanych za niezgodne w treści, których celem jest uniknięcie lub usiłowanie uniknięcia zapłaty całości lub części podatku od dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, podlegające karze określonej w punkcie 4 artykułu 26 Kodeksu Karnego Księstwa Monako, której wysokość może być czterokrotnie wyższa od kwoty unikniętego opodatkowania, oraz karze pozbawienia wolności od ośmiu dni do dwóch lat, lub tylko jednej z tych kar,
- uzyskanie w sposób oszukańczy całkowitego lub częściowego zwrotu podatku od dochodów z tytułu oszczędności, podlegające karze grzywny, o której mowa w punkcie 4 artykułu 26 Kodeksu Karnego Księstwa Monako i której kwota może stanowić czterokrotność kwoty bezzasadnie zwróconej, oraz podlegające karze pozbawienia wolności od ośmiu dni do dwóch miesięcy lub tylko jednej z tych kar,
- nieuregulowanie lub uregulowanie w kwocie niewystarczającej podatku od dochodów z oszczędności przez wszelkie osoby zobowiązane do zapłaty tego podatku, podlegające karze grzywny, której wysokość jest przewidziana w punkcie 4 artykułu 26 Kodeksu Karnego Księstwa Monako,
- sprzeniewierzenie w sposób zamierzony pobranych kwot na swoją korzyść albo na korzyść osób trzecich przez wszelkie osoby zobowiązane do zapłaty podatku od dochodów z oszczędności, podlegające karze grzywny, której wysokość jest przewidziana w punkcie 4 artykułu 26 Kodeksu Karnego Księstwa Monako.

Jeśli tylko warunki określone w artykule 13 ustęp 3 zostaną spełnione i staną się skuteczne, zasady mające zastosowanie do wymiany informacji określone w niniejszym artykule będą miały zastosowanie do wykroczeń równorzędnych, o takim samym stopniu szkodliwości, jak w przypadku oszustwa podatkowego, w świetle określonego powyżej ustawodawstwa państwa proszonego.

W odpowiedzi na wniosek należyte uzasadnione, zgodnie z ustępem 3 poniżej, proszone państwo dostarcza informacji dotyczących faktów będących przedmiotem postępowania administracyjnego, cywilnego lub karnego, wszczętego przez państwo wnioskujące i odnoszącego się wyłącznie do przychodów z oszczędności, podlegających opodatkowaniu w tym państwie.

Informacje, o których mowa w artykule 9 ustęp 2 niniejszej Umowy, uznaje się za informacje, które mogą zostać wymienione.

2. W celu określenia, czy informacje mogą zostać wymienione w odpowiedzi na wniosek, państwo proszone stosuje przepisy o przedawnieniu mające zastosowanie zgodnie z prawem państwa wnioskującego, a nie przepisy o przedawnieniu mające zastosowanie zgodnie z prawem państwa proszonego. W żadnym przypadku żadna informacja nie zostanie przekazana w sprawie przestępstw popełnionych przed dniem 1 lipca 2005 r.

3. W celu ustalenia zasadności wniosku właściwy organ Strony wnioskującej dostarcza następujących informacji, które muszą być zredagowane w języku urzędowym państwa proszonego:

- a) nazwa organu, który wystąpił z wnioskiem;
- b) tożsamość osoby fizycznej będącej przedmiotem wniosku o wymianę informacji, dowód posiadania przez nią miejsca zamieszkania do celów podatkowych w państwie wnioskującym, jak również każdy dokument, oświadczenie takiej osoby fizycznej oraz inne dowody, na których wniosek jest oparty;
- c) uzasadnienie, że informacje będące przedmiotem wniosku są w posiadaniu Strony przyjmującej wniosek lub są w posiadaniu albo znajdują się pod kontrolą osoby znajdującej się na terytorium tej Strony;
- d) deklaracja uzasadniająca, że wniosek jest zgodny z przepisami Strony, która go sformułowała, a w szczególności, że jest dopuszczalny, biorąc pod uwagę terminy przedawnienia;
- e) deklaracja podkreślająca, że Strona wnioskująca użyła w celu uzyskania informacji wszelkich środków dostępnych na jej obszarze i przewidzianych w jej ustawodawstwie lub przepisach, poza tymi, które mogłyby stanowić przeszkodę;
- f) deklaracja określająca, iż fakty już znane Stronie wnioskującej stanowią w świetle prawa tej Strony uzasadnione i zgodne domniemanie popełnienia przestępstwa oszustwa podatkowego lub równorzędnego wykroczenia, o których mowa w ustępie 1.

4. Strona przyjmująca wniosek może odmówić dostarczenia żądanych informacji, jeśli wniosek nie jest zgodny z postanowieniami niniejszej Umowy.

Wszelkie wymienione w ten sposób informacje muszą być traktowane jako poufne i mogą zostać ujawnione tylko osobom lub właściwym organom Umawiających się Stron, które są właściwe do opodatkowania wypłaty odsetek, o których mowa w artykule 1. Osoby te lub organy mogą ujawniać uzyskane informacje w toku jawnego postępowania sądowego lub w uzasadnianiu wyroków sądowych, które dotyczą tego opodatkowania wyłącznie w państwie wnioskującym.

Informacje te nie mogą zostać przekazane żadnej innej osobie ani organowi bez uprzedniej pisemnej zgody właściwego organu Umawiającej się Strony przekazującej informacje.

Artykuł 13

Konsultacje i przegląd

1. W przypadku pojawienia się jakichkolwiek nieporozumień pomiędzy właściwymi organami Księstwa Monako a jednym lub więcej właściwymi organami Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w artykule 5 niniejszej Umowy, w odniesieniu do interpretacji lub stosowania niniejszej Umowy, dołożą one wszelkich starań, aby rozwiązać je w drodze wzajemnego porozumienia. Informują one bezzwłocznie Komisję Wspólnot Europejskich i właściwe organy innych Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej o wynikach swoich konsultacji.

W odniesieniu do kwestii interpretacji, Komisja może brać udział w konsultacjach na wniosek dowolnego właściwego organu.

2. Bez uszczerbku dla postanowień ustępu 1 powyżej, Umawiające się Strony konsultują się wzajemnie co najmniej raz na trzy lata lub na wniosek jednej z Umawiających się Stron w celu zbadania i – jeśli Umawiające się Strony uznają to za stosowne – poprawy technicznego funkcjonowania niniejszej Umowy.

Umawiające się Strony podkreślają wagę rozwoju międzynarodowego w dziedzinie będącej przedmiotem niniejszej Umowy i konsultują się wzajemnie, w razie potrzeby, podczas konsultacji przewidzianych w tym ustępie, w celu zbadania, czy uwzględniając sytuację międzynarodową, konieczne jest dokonanie zmian w Umowie.

3. Z uwzględnieniem zawierania umów dwustronnych między Państwami Członkowskimi i państwami trzecimi, podlegającymi tym samym obowiązkom co Księstwo Monako w dziedzinie opodatkowania dochodów z oszczędności wypłacanych w formie odsetek, Księstwo Monako dokona przeglądu zakresu stosowania i warunków wprowadzania w życie zasad określonych w artykule 12, w przypadku popełnienia wykroczeń równorzędnych, o takim samym stopniu szkodliwości co przestępstwo oszustwa podatkowego, określone w powyższym

artykule. W tym celu Księstwo Monako rozpocznie konsultacje z Komisją Europejską.

4. Konsultacje rozpoczynają się w terminie jednego miesiąca od daty złożenia wniosku lub, gdy tylko to możliwe, w przypadkach nagłych.

5. Dla celów konsultacji, o których mowa powyżej, każda z Umawiających się Stron informuje stronę drugą o zmianach mogących mieć wpływ na właściwe funkcjonowanie niniejszej Umowy. Zmiany te mogą obejmować każdą właściwą umowę między jedną z Umawiających się Stron a państwem trzecim.

Artykuł 14

Stosowanie i zawieszenie stosowania

1. Stosowanie niniejszej Umowy jest uzależnione od przyjęcia i wprowadzenia w życie przez terytoria zależne lub stowarzyszone Państw Członkowskich, o których mowa w sprawozdaniu Rady (ds. Ekonomicznych i Finansowych) dla Rady Europejskiej, która odbyła się w Santa Maria da Feira w dniach 19–20 czerwca 2000 roku, jak również przez Stany Zjednoczone Ameryki, Monako, Liechtenstein, Szwajcarię i San Marino, z zachowaniem identycznych lub równoważnych środków do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku lub w niniejszej Umowie, i zapewnienia tej samej daty stosowania.

2. Umawiające się Strony podejmują decyzję za wspólnym porozumieniem, co najmniej na sześć miesięcy przed datą, o której mowa w ustępie 17, czy warunki ustanowione w ustępie 1 zostaną spełnione, uwzględniając daty wejścia w życie odpowiednich środków w państwach trzecich oraz terytoriach zależnych lub stowarzyszonych Państw Członkowskich. Jeżeli Umawiające się Strony nie zdecydują, że warunek ten jest spełniony, uzgadniają nową datę dla celów artykułu 17. W tym celu Wspólnota Europejska notyfikuje Księstwo Monako rzeczywiste wdrożenie środków identycznych lub równoważnych przez Państwa Członkowskie Wspólnoty Europejskiej, terytoria zależne lub stowarzyszone oraz zainteresowane państwa trzecie.

3. Bez uszczerbku dla przygotowań instytucjonalnych, i z zastrzeżeniem uprzednich postanowień, Księstwo Monako stosuje niniejszą Umowę z datą, o której mowa w artykule 17, i zawiadamia o tym Wspólnotę Europejską.

4. Stosowanie niniejszej Umowy lub niektórych jej części może zostać zawieszono ze skutkiem natychmiastowym przez każdą z Umawiających się Stron poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Stronie, jeżeli dyrektywa Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłat odsetek lub jej część przestanie mieć zastosowanie tymczasowo bądź na stałe, zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub w przypadku, gdy Państwo Członkowskie Unii Europejskiej zawiesi stosowanie swoich środków wykonawczych.

5. Każda z Umawiających się Stron może zawiesić stosowanie niniejszej Umowy poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Stronie, jeżeli jedno z wymienionych pięciu państw trzecich (Stany Zjednoczone Ameryki, Monako, Liechtenstein, Szwajcaria i San Marino) lub jedno z terytoriów zależnych lub stowarzyszonych Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej, o których mowa w ustępie 1, przestanie stosować środki identyczne lub równoważne do tych, które przewiduje dyrektywa Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek. Zawieszenie stosowania następuje najwcześniej po dwóch miesiącach od notyfikacji. Przywraca się stosowanie Umowy, gdy tylko środki zostaną ponownie przywrócone.

Artykuł 15

Inny(-e) ośrodek(-ki) azjatycki(-e)

Podczas okresu przejściowego, o którym mowa w dyrektywie Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, Wspólnota Europejska rozpoczyna dyskusje z innymi ośrodkami finansowymi w celu przyjęcia i skutecznego stosowania, przez odpowiednie jurysdykcje, środków równoważnych do tych stosowanych we Wspólnocie.

Artykuł 16

Podpisanie, wejście w życie i wypowiedzenie

1. Niniejsza Umowa podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez Umawiające się Strony, zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi. Umawiające się Strony notyfikują sobie nawzajem zakończenie tych procedur. Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca po dacie ostatniej notyfikacji.

2. Niniejsza Umowa obowiązuje do jej wypowiedzenia przez jedną z Umawiających się Stron.

3. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę poprzez notyfikację drugiej Umawiającej się Strony. W takim przypadku Umowa przestaje mieć zastosowanie po upływie dwunastu miesięcy od wyżej wymienionej notyfikacji.

Artykuł 17

Postanowienia wykonawcze

Bez uszczerbku dla postanowień artykułu 14, Umawiające się Strony stosują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do stosowania niniejszej Umowy od dnia 1 lipca 2005 roku.

Artykuł 18

Roszczenia i postanowienia końcowe

1. Wypowiedzenie lub zawieszenie stosowania niniejszej Umowy w całości lub w części nie narusza roszczeń osób trzecich, zgodnie z artykułem 10.

2. W takim przypadku Księstwo Monako ustanowi rozliczenie końcowe przed końcem stosowania niniejszej Umowy i dokona ostatecznej wypłaty Państwom Członkowskim Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 19

Zakres terytorialny

Niniejszą Umowę stosuje się, z jednej strony, do terytoriów, do których ma zastosowanie Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską i na warunkach przewidzianych w wymienionym Traktacie, a z drugiej strony – do terytorium Księstwa Monako.

Artykuł 20

Załączniki

1. Dwa załączniki stanowią integralną część niniejszej Umowy.

2. Wykaz właściwych organów znajdujący się w załączniku I może zostać zmieniony poprzez zwykłe zawiadomienie drugiej Umawiającej się Strony przez Księstwo Monako, w przypadku, gdy dotyczy to organu, o którym mowa w literze a) wymienionego wyżej załącznika, i przez Wspólnotę Europejską, w przypadku, gdy dotyczy to innych organów.

Wykaz podmiotów powiązanych, znajdujący się w załączniku II, może zostać zmieniony za wspólnym porozumieniem.

Artykuł 21

Języki

1. Niniejsza Umowa jest sporządzona w dwóch egzemplarzach, w językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym teksty we wszystkich językach są jednakowo autentyczne.

2. Tekst w języku maltańskim zostanie uwierzytelniony przez Umawiające się Strony na podstawie wymiany listów. Jego tłumaczenie jest na równi autentyczne z tłumaczeniem w językach wymienionych w ustępie 1.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Acuerdo.
NA DŮKAZ ČEHOŽ připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k této smlouvě své podpisy.
TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne aftale.
ZU URKUND DESSEN haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Abkommen gesetzt.
SELLE KINNITUSEKS on täievolilised esindajad käesolevale lepingule alla kirjutanud.
ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθηκεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα συμφωνία.
IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have signed the present Agreement.
EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent accord.
IN FEDE DI CHE, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto la propria firma in calce al presente accordo.
TO APLIECINOT, attiecīgi pilnvarotas personas ir parakstījušas šo nolīgumu.
TAI PALIUDYDAMI, šī Susitarimą pasirašė toliau nurodyti įgaliotieji atstovai.
A FENTIEK HITELÉÜL az alulírott meghatalmazottak e megállapodást alább kézjegyükkel látták el.
B'XIEHDA TA' DAN, il-Plenipotenziari hawn taht iffirmati ffirmaw dan il-Ftehim.
TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben geplaatst.
NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani pełnomocnicy podpisali niniejszą Umowę.
EM FÉ DO QUE, os plenipotenciários abaixo assinados apuserem as suas assinaturas no final do presente Acordo.
NA DŮKAZ ČOHO dolupodpísaní splnomocnení zástupcovia podpísali túto dohodu.
V POTRDITEV TEGA so spodaj podpisani pooblaščenci podpisali ta sporazum.
TÄMÄN VAKUUDEKSI allamainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän sopimuksen.
TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta avtal.

Hecho en Bruselas, el siete de diciembre del dos mil cuatro.
V Bruselu dne sedmého prosince dva tisíce čtyři.
Udfærdiget i Bruxelles, den syvende december to tusind og fire.
Geschehen zu Brüssel am siebten Dezember zweitausendundvier.
Kahe tuhande neljanda aasta detsembrikuu seitsmendal päeval Brüsselis.
Έγινε στις Βρυξέλλες, στις εφτά Δεκεμβρίου δύο χιλιάδες τέσσερα.
Done at Brussels on the seventh day of December in the year two thousand and four.
Fait à Bruxelles, le sept décembre deux mille quatre.
Fatto a Bruxelles, addì sette dicembre duemilaquattro.
Briselē, divi tūkstoši ceturtdā gada septītajā decembrī.
Pasirašyta du tūkstančiai ketvirtų metų gruodžio septintą dieną Briuselyje.
Kelt Brüsszelben, a kettőezer negyedik év december hetedik napján.
Magħmul fi Brussel fis-seba' jum ta' Diċembru tas-sena elfejn u erbgha.
Gedaan te Brussel, de zevende december tweeduizendvier.
Sporządzono w Brukseli dnia siódmego grudnia roku dwutysięcznego czwartego.
Feito em Bruxelas, em sete de Dezembro de dois mil e quatro.
V Bruseli siedmeho decembra dvetisícčtyri.
Podpisano v Bruslju, dne sedmega decembra leta dva tisoč štiri.
Tehty Brysselissä seitsemäntenä päivänä joulukuuta vuonna kaksituhattaneljä.
Som skedde i Bryssel den sjunde december tjugohundrafyra.

Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Ghall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Za Európske spoločenstvo
za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar

Pour la Principauté de Monaco

ZAŁĄCZNIK 1

WYKAZ WŁAŚCIWYCH ORGANÓW UMAWIAJĄCYCH SIĘ STRON

Dla celów niniejszej Umowy „właściwe organy” to:

- a) w Księstwie Monako: Conseiller de Gouvernement pour les Finances et l'Economie lub upoważniony przedstawiciel;
- b) dla Królestwa Belgii: De Minister van Financiën/Minister Finansów lub jego upoważniony przedstawiciel;
- c) dla Republiki Czeskiej: Ministr financí lub jego upoważniony przedstawiciel;
- d) dla Królestwa Danii: Skatteministeren lub upoważniony przedstawiciel;
- e) dla Republiki Federalnej Niemiec: Der Bundesminister der Finanzen lub upoważniony przedstawiciel;
- f) dla Republiki Estońskiej: Rahandusminister lub upoważniony przedstawiciel;
- g) dla Republiki Greckiej: Ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel;
- h) dla Królestwa Hiszpanii: El Ministro de Economía y Hacienda lub upoważniony przedstawiciel;
- i) dla Republiki Francuskiej: Le Ministre chargé du budget lub upoważniony przedstawiciel;
- j) dla Irlandii: The Revenue Commissioners lub upoważniony przedstawiciel;
- k) dla Republiki Włoskiej: Il Capo del Dipartimento per le Politiche Fiscali lub upoważniony przedstawiciel;
- l) dla Republiki Cypryjskiej: Υπουργός Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel;
- m) dla Republiki Łotewskiej: Finanšu ministrs lub upoważniony przedstawiciel;
- n) dla Republiki Litewskiej: Finansų ministras lub upoważniony przedstawiciel;
- o) dla Wielkiego Księstwa Luksemburga: Le Ministre des Finances lub upoważniony przedstawiciel; dla stosowania artykułu 12 właściwym organem jest Procureur Général d'Etat luxembourgeois;
- p) dla Republiki Węgierskiej: A pénzügyminiszter lub upoważniony przedstawiciel;
- q) dla Republiki Malty: Il-Ministru responsabbli għall-Finanzi lub upoważniony przedstawiciel;
- r) dla Królestwa Niderlandów: De Minister van Financiën lub upoważniony przedstawiciel;
- s) dla Republiki Austrii: Der Bundesminister für Finanzen lub upoważniony przedstawiciel;
- t) dla Rzeczypospolitej Polskiej: Minister Finansów lub upoważniony przedstawiciel;
- u) dla Republiki Portugalii: O Ministro das Finanças lub upoważniony przedstawiciel;
- v) dla Republiki Słowenii: Minister za financí lub upoważniony przedstawiciel;
- w) dla Republiki Słowackiej: Minister financí lub upoważniony przedstawiciel;
- x) dla Republiki Finlandii: Valtiovarainministeriö/Finansministeriet lub upoważniony przedstawiciel;
- y) dla Królestwa Szwecji: Chefen för Finansdepartementet lub upoważniony przedstawiciel;
- z) dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i dla terytoriów europejskich, z którymi Zjednoczone Królestwo utrzymuje stosunki zagraniczne: the Commissioners of Inland Revenue lub upoważniony przedstawiciel, jak również właściwy organ Gibraltaru, wskazany przez Zjednoczone Królestwo, zgodnie z zawartymi porozumieniami dotyczącymi właściwych organów Gibraltaru, z uwzględnieniem wytycznych Unii Europejskiej, Wspólnoty Europejskiej i Traktatów w tej sprawie, przedstawionych dnia 19 kwietnia 2000 roku. Państwom Członkowskim i instytucjom Unii Europejskiej, z czego jedna kopia zostanie przedstawiona Księstwu Monako przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej i które odnoszą się do niniejszej Umowy.

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZ PODMIOTÓW POWIĄZANYCH

Do celów artykułu 11 niniejszej Umowy uznaje się następujące podmioty za „podmioty powiązane działające w charakterze organu władzy publicznej lub których rola jest uznawana na mocy umowy międzynarodowej”:

Podmioty w UNII EUROPEJSKIEJ:

Belgia

- Region flamandzki (Vlaams Gewest)
- Region waloński
- Region brukselski (Brussels Hoofstedeljk Gewest)
- Wspólnota francuska
- Wspólnota flamandzka (Vlaamse Gemeenschap)
- Wspólnota germańska (Deutschsprachige Gemeinschaft)

Hiszpania

- Xunta de Galicia
- Junta de Andalucía
- Junta de Extremadura
- Junta de Castilla-La Mancha
- Junta de Castilla-León
- Gobierno Foral de Navarra
- Govern de les Illes Balears
- Generalitat de Catalunya
- Generalitat de Valencia
- Diputación General de Aragón
- Gobierno de las Islas Canarias
- Gobierno de Murcia
- Gobierno de Madrid
- Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi
- Diputación Foral de Guipúzcoa
- Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia
- Diputación Foral de Alava
- Ayuntamiento de Madrid
- Ayuntamiento de Barcelona
- Cabildo Insular de Gran Canaria
- Cabildo Insular de Tenerife

- Instituto de Crédito Oficial
- Instituto Catalán de Finanzas
- Instituto Valenciano de Finanzas

Grecja

- Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Urząd Greckiej Telekomunikacji)
- Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Greckie Sieci Kolejowe)
- Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Państwowe Przedsiębiorstwo Energetyczne)

Francja

- La Caisse d'amortissement de la dette sociale – CADES (Kasa Zmniejszania Zadłużenia Spółek);
- L'Agence française de développement – AFD (Francuska Agencja Rozwoju);
- Réseau Ferré de France – RFF (Francuska Sieć Kolejowa);
- Caisse Nationale des Autoroutes – CNA (Narodowa Kasa Autostrad);
- Assistance publique Hôpitaux de Paris – APHP (Opieka Społeczna Szpitali Paryża);
- Charbonnages de France – CDF (Dyrekcja Francuskich Państwowych Kopalń Węglowych);
- Entreprise minière et chimique – EMC (Przedsiębiorstwo Górniczo-Chemiczne).

Włochy

- Regiony
- Prowincje
- Magistraty
- Cassa Depositi e Prestiti (Kasa Depozytów i Pożyczek)

Łotwa

- Pašvaldības (władze lokalne)

Polska

- Gminy
- Powiaty
- Województwa
- Związki gmin
- Związki powiatów
- Związki województw
- Miasto stołeczne Warszawa
- Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
- Agencja Nieruchomości Rolnych

Portugalia

- Região Autónoma da Madeira (autonomiczny region Madery)
- Região Autónoma dos Açores (autonomiczny region Azorów)
- Gminy

Słowacja

- mestá a obce (magistraty)
- Železnice Slovenskej republiky (Słowackie Koleje Państwowe)
- Štátny fond cestného hospodárstva (Narodowy Fundusz Zarządu Drogami)
- Slovenské elektrárne (Słowackie Elektrownie)
- Vodohospodárska výstavba (Przedsiębiorstwo Racjonalnego Wykorzystania Wody)

INSTYTUCJE MIĘDZYNARODOWE:

- Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju
- Europejski Bank Inwestycyjny
- Azjatycki Bank Rozwoju
- Afrykański Bank Rozwoju
- Bank Światowy MBOR/MFW
- Międzynarodowe Stowarzyszenie Finansowe
- Amerykański Bank Rozwoju
- Fundusz Rozwoju Socjalnego Rady Europy
- Euratom (Europejska Wspólnota Energii Atomowej)
- Wspólnota Europejska
- Andyjskie Stowarzyszenie Rozwoju
- Eurofima (Europejskie Towarzystwo Finansowania Taboru Kolejowego)

Postanowienia artykułu 11 nie naruszają żadnego zobowiązania międzynarodowego, które Umawiające się Strony mogłyby wcześniej przyjąć, w sprawie wyżej wymienionych instytucji międzynarodowych.

PODMIOTY W KRAJACH TRZECICH:

Podmioty, które spełniają następujące kryteria:

1. podmiot wyraźnie uznawany za podmiot publiczny według kryteriów krajowych;
 2. taki podmiot publiczny jest producentem nierynkowym, który zarządza działalnościami i finansuje działalności polegające głównie na dostarczeniu ludziom dóbr i usług nierynkowych i nad którym administracja publiczna sprawuje skuteczną kontrolę;
 3. podmiot publiczny jest dużym i regularnym emitentem skryptów dłużnych;
 4. zainteresowane państwo jest w stanie zagwarantować, że ten podmiot publiczny nie skorzysta z klauzuli wcześniejszego umorzenia w przypadku ubruttowienia.
-

DEKLARACJA INTENCJI

między Wspólnotą Europejską a Księstwem Monako

W chwili zawarcia Umowy ustanawiającej środki równoważne do tych, które zostały przewidziane w dyrektywie Rady 2003/48/WE w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek (zwanej dalej „dyrektywą”), Wspólnota Europejska, jej Państwa Członkowskie i Księstwo Monako podpisały niniejszą Deklarację intencji, która jest uzupełnieniem do tej Umowy.

Jeśli jedna z Umawiających się Stron stwierdza, że istotne różnice związane z wdrożeniem systemu wymiany informacji polegają na tym, że Umowa nie byłaby stosowana w sposób sprawiedliwy, Umawiające się Strony przystępują bezzwłocznie do konsultacji, aby określić zasady konieczne do ustanowienia równego traktowania. Komisja Europejska składa bezzwłocznie sprawozdanie z tych konsultacji Radzie i proponuje środki konieczne do ustanowienia równego traktowania. W terminie koniecznym do osiągnięcia tego celu każdy nowy wniosek w sprawie wymiany informacji, sformułowany zgodnie z artykułem 12 niniejszej umowy i o takim samym charakterze, jak ten leżący u podstawy stosowania niniejszego ustępu, zostanie poddany przeglądowi w ramach powyższych konsultacji.

Jeśli zostanie wykryta istotna różnica między zakresem stosowania dyrektywy Rady 2003/48/WE z dnia 3 czerwca 2003 roku a zakresem stosowania niniejszej Umowy, w przypadku artykułów 4 i 6 tej ostatniej, Umawiające się Strony przystępują bezzwłocznie do konsultacji, zgodnie z artykułem 13 ustęp 1 niniejszej umowy, aby upewnić się, że równoważny charakter środków przewidzianych w niniejszej Umowie został zachowany.

Sygnatariusze niniejszej Deklaracji intencji stwierdzają, iż uważają, że porozumienie, o którym mowa w ustępie pierwszym i niniejsza Deklaracja intencji stanowią ugodę akceptowalną i zrównoważoną, która może być taktowana jako chroniąca interesy stron. W związku z tym wdrożą, w dobrej woli, ustalone środki i powstrzymają się od wszelkich działań jednostronnych, które mogłyby zaszkodzić niniejszej ugodzie bez uzasadnionej przyczyny.

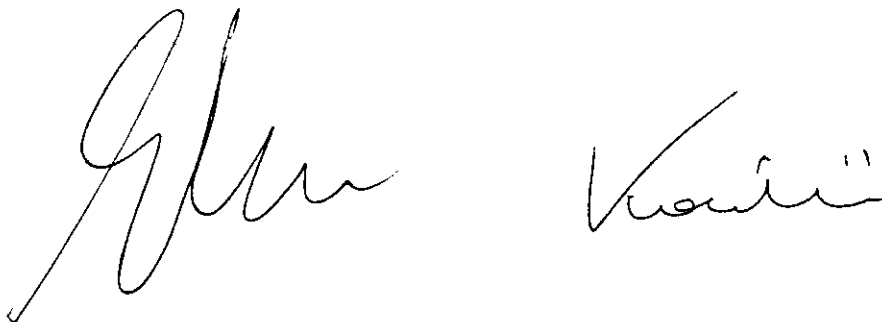
Wspólnota Europejska jest gotowa rozpocząć z rządem Księstwa Monako przegląd warunków, które mogłyby pozwolić na wzmocnienie wymiany między Monako a Wspólnotą w dziedzinie niektórych instrumentów finansowych i usług ubezpieczeniowych, jeśli zostanie potwierdzone, że reguły ostrożnościowe, które mają być stosowane, i działania nadzorcze zainteresowanych podmiotów w Monako służą zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego powyższych sektorów. Na tej zasadzie i zgodnie z przyjętą polityką zewnętrzną Wspólnoty przyjmowaną względem podobnych wniosków w przeszłości ewentualna umowa powinna opierać się na przejęciu i wdrożeniu przez Księstwo Monako dorobku wspólnotowego istniejącego i tego, który zostanie stworzony w przyszłości. Przewidzieć również należy wdrożenie przez Księstwo Monako innych reguł, istniejących i tych, które zostaną stworzone w przyszłości, odpowiednich dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w powyższych sektorach, na przykład w dziedzinie konkurencji i opodatkowania.

Sygnatariusze niniejszej Deklaracji intencji odnotowują, iż definicja przestępstwa oszustwa podatkowego dotyczy tylko dziedziny opodatkowania oszczędności, w ramach wyżej wymienionej Umowy.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 grudnia 2004 r. w dwóch egzemplarzach w językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

Tekst w języku maltańskim zostanie uwierzytelniony przez Umawiające się Strony na podstawie wymiany listów. Jego tłumaczenie jest na równi autentyczne z tłumaczeniem w językach wymienionych w poprzednim akapicie.

Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Għall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Za Európske spoločenstvo
za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar

Pour la Principauté de Monaco

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 września 2004 r.

zmieniająca decyzję 2004/166/WE w sprawie pomocy na rzecz restrukturyzacji, której Francja zamierza udzielić Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM)

(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 3359)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/36/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

uwzględniając decyzję Komisji 2004/166/WE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Zarys proceduralny

(1) Dnia 9 lipca 2003 r. Komisja przyjęła decyzję 2004/166/WE w sprawie pomocy na rzecz restrukturyzacji, której Francja zamierza udzielić Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM), dalej zwaną „decyzją ostateczną”, w której ramach deklarowała, że część notyfikowanej pomocy jest zgodna z rynkiem wspólnym, przy zachowaniu pewnych warunków. Pośród tych warunków art. 2 decyzji ostatecznej ustanawia warunek, że do dnia 31 grudnia 2006 r. SNCM nie może nabywać nowych statków ani podpisywać umów na budowę, zamówienie lub fracht w odniesieniu do

statków nowych lub odnowionych. SNCM miała działać przy użyciu jedynie jedenastu statków, które posiadała już w dniu wydania decyzji ostatecznej, tj.: *Napoléon Bonaparte*, *Danielle Casanova*, *Île de Beauté*, *Corse*, *Liamone*, *Aliso*, *Méditerranée*, *Pascal Paoli*, *Paglia Orba*, *Monte Cinto* oraz *Monte d'Oro*. Ostatni akapit wymienionego artykułu przewiduje, że: „Jeżeli SNCM będzie musiała zastąpić, z powodu zdarzeń niezależnych od jej woli, jeden ze swoich statków przed dniem 31 grudnia 2006 r., Komisja będzie mogła wydać zezwolenie na takie zastąpienie na podstawie notyfikacji należycie uzasadnionej przez Francję”.

(2) Listem z dnia 23 czerwca 2004 r.⁽²⁾ władze francuskie zwróciły się z prośbą do Komisji, aby można było zastąpić statek *Aliso* przez statek *Asco* w wykazie statków określonym w wymienionym powyżej art. 2 decyzji ostatecznej. Ponadto, wobec trudności napotkanych przez SNCM przy sprzedaży statku *Asco*, przeciwnie do tego, co było przewidziane w planie restrukturyzacji⁽³⁾, władze francuskie zwróciły się do Komisji z prośbą o zezwolenie na sprzedaż przez SNCM statku *Aliso* lub *Asco*.

1.2. Tytuł środka

(3) Środek jest zatytułowany „Zmiany decyzji ostatecznej Komisji z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie pomocy na restrukturyzację dla SNCM”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 27.2.2004, str. 13.

⁽²⁾ Zarejestrowany przez służby Komisji pod sygnaturą TREN(2004) A/26015.

⁽³⁾ Patrz: pkt 97 decyzji ostatecznej.

1.3. Beneficjent środków

- (4) Dla przypomnienia, beneficjentem pomocy na restrukturyzację jest SNCM, francuskie przedsiębiorstwo morskie, obsługujące Korsykę oraz Afrykę Północną z wybrzeża francuskiego. Beneficjentem wnioskowanych zmian byłoby zatem SNCM.

1.4. Cele zmian

- (5) Podstawowym celem wnioskowanych zmian jest, z jednej strony, zezwolenie SNCM na skorzystanie z *Aliso* zamiast *Asco*, poprzez zmianę wykazu statków, których SNCM może używać zgodnie z art. 2 decyzji ostatecznej, oraz, z drugiej strony, ułatwienie sprzedaży czwartego statku przewidzianego w decyzji ostatecznej, dając potencjalnym nabywcom wybór między *Aliso* i *Asco*, które są identycznymi statkami.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS WNISKOWANYCH ŚRODKÓW

2.1. Wniosek o zamianę *Asco* i *Aliso*

- (6) Władze francuskie w swoim liście z dnia 23 czerwca 2004 r. zwróciły się z wnioskiem o zastąpienie *Aliso* przez *Asco* w wykazie statków, których SNCM może używać podczas całego okresu restrukturyzacji, który to wykaz określono bezpośrednio w art. 2 ust. 2 decyzji ostatecznej. Dla przypomnienia, w dniu, w którym wniosek władz francuskich został złożony, HSS *Asco* pozostaje nadal niesprzedany.
- (7) Wnioskowana przez władze francuskie zamiana jest uzasadniona chęcią ułatwienia cesji jednego lub drugiego statku, biorąc pod uwagę trudności napotkane przez SNCM przy zbyciu HSS *Asco*.

- (8) Władze francuskie przekazały ponadto zaświadczenie władz portowych w Marsylii stwierdzające, że statek *Aliso* przebywa w porcie od dnia 2 listopada 2003 r.

2.2. Wniosek o pozwolenie na sprzedaż *Asco* lub *Aliso* przez SNCM

- (9) Władze francuskie zwróciły się również z wnioskiem, aby z tytułu planu restrukturyzacji SNCM mogło sprzedać *Asco* lub *Aliso*, w zależności od potrzeb ewentualnych nabywców.

3. OCENA WNISKOWANYCH ZMIAN

3.1. Znaczenie wniosku o zamianę *Asco* i *Aliso*

- (10) Komisja przede wszystkim pragnie zwrócić uwagę na fakt, iż statki *Asco* i *Aliso* są „sisterships”, czyli statkami bliźniaczymi, zbudowanymi na podstawie tych samych planów i przez tę samą stocznnię. Mają dokładnie takie same wymiary, ten sam kształt i tę samą ładowność.

- (11) Komisja uznaje, że zamiana statków nie ma na celu zwiększenia zdolności SNCM i że zakres decyzji ostatecznej nie jest naruszony, w szczególności w odniesieniu do warunku ograniczającego zdolność przedsiębiorstwa, któremu udzielono pomocy, określonego w art. 2 wymienionej decyzji.

- (12) Ponadto Komisja przypomina, że możliwość zmiany składu dopuszczonej floty SNCM istnieje tylko z powodów niezależnych od woli SNCM. W tym przypadku Komisja uważa, że problemy, które napotyka SNCM w zakresie zbycia statku *Asco*, są niezależne od woli przedsiębiorstwa, któremu udzielono pomocy, i nie mogły być przewidziane w momencie przyjęcia decyzji ostatecznej.

3.2. Znaczenie wniosku, aby pozwolić SNCM sprzedać *Asco* albo *Aliso*

- (13) Komisja ocenia również, że gdyby SNCM znalazła nabywcę na *Aliso* zamiast na *Asco*, sprzedaż *Aliso* byłaby, z punktu widzenia jej konsekwencji dla zdolności SNCM, równoważna ze sprzedażą *Asco*, a zobowiązania władz francuskich w kwestii dostosowania się do planu restrukturyzacji byłyby wówczas spełnione w zakresie sprzedaży czterech statków floty operacyjnej SNCM. SNCM sprzedało już bowiem trzy z czterech statków, których cesja była przewidziana w planie restrukturyzacji.
- (14) Jeżeli SNCM sprzeda *Aliso* zamiast *Asco*, zdaniem Komisji warunek odnoszący się do zbycia czterech statków, przewidziany w planie restrukturyzacji, zostanie spełniony.

4. WNIOSKI

- (15) Podsumowując, Komisja uważa, że zmiany, o które wnioskowały władze francuskie, nie zmieniają zakresu postanowień decyzji ostatecznej oraz że pomoc na restrukturyzację w formie rekapitalizacji, pod warunkiem ścisłego przestrzegania warunków w ten sposób zmienionych, pozostaje zgodna ze wspólnym rynkiem.

- (16) Komisja wzywa Francję do:

— przedstawienia szczegółowo w najkrótszym możliwym terminie i nie później niż w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania niniejszej decyzji informacji, które uznaje za podlegające obowiązkowi tajemnicy zawodowej, zgodnie z art. 25 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

— poinformowania beneficjenta pomocy o niniejszej decyzji w najkrótszym możliwym terminie, utajniając, w odpowiednim przypadku, niektóre z informacji, które uzna za podlegające tajemnicy zawodowej i których przekazanie beneficjentowi pomocy mogłoby szkodzić niektórym zainteresowanym stronom, oraz do wskazania mu w przekazanej wersji, w odpowiednim przypadku, pozostałych informacji, które uznała za podlegające tajemnicy zawodowej, lecz których nie utajniła,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W art. 2 ust. 2 decyzji Komisji 2004/166/WE wyraz „Aliso” zastępuje się wyrazem „Asco”.

2. W pkt. 97 ostatnie tiret wspomnianej decyzji wyrazy „HSS Asco” zastępuje się wyrazami „HSS Asco albo jego statek bliźniaczy HSS Aliso”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 września 2004 r.

W imieniu Komisji
Loyola DE PALACIO
Wiceprzewodnicząca

DECYZJA KOMISJI**z dnia 29 października 2004 r.****ustanawiająca Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN) oraz przewidująca koordynację działań technicznych w celu ochrony euro przed fałszowaniem**

(2005/37/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211,

uwzględniając decyzję Rady 2003/861/WE z dnia 8 grudnia 2003 r. dotyczącą analizy technicznej i współpracy w odniesieniu do fałszywych monet euro⁽¹⁾ oraz decyzję Rady 2003/862/WE z dnia 8 grudnia 2003 r. rozszerzającą skutki decyzji 2003/861/WE dotyczącej analizy technicznej i współpracy w odniesieniu do fałszywych monet euro na Państwa Członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem⁽³⁾, w szczególności jego art. 5, przewiduje analizę i klasyfikację fałszywych monet euro przez Krajowe Centrum Analiz Monet (KCAM) z każdego Państwa Członkowskiego oraz przez Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN). Rozporządzenie Rady (WE) nr 1339/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r.⁽⁴⁾ rozszerza zastosowanie art. 1 do 11 rozporządzenia (WE) nr 1338/2001 na Państwa Członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty.
- (2) Od października 2001 r. ECTN prowadzi tymczasowo swoją działalność w Mennicy Paryskiej, korzystając z pomocy administracyjnej i kadrowej Komisji, zgodnie z wymianą listów między przewodniczącym Rady a francuskim ministrem finansów w dniach od 28 lutego do 9 czerwca 2000 r.
- (3) ECTN przyczynia się do osiągnięcia celów programu „Perykles”, zgodnie z decyzją Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem⁽⁵⁾ i decyzją Rady 2001/924/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. rozszerzającą skutki decyzji ustanawiającej wymianę, pomoc i programy szkoleniowe w

zakresie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) na Państwa Członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty⁽⁶⁾.

- (4) Artykuł 1 decyzji 2003/861/WE przewiduje, że Komisja ustanawia ECTN oraz czuwa nad sprawnym prowadzeniem jego działalności, jak również nad koordynacją działań prowadzonych przez właściwe władze techniczne w celu ochrony euro przed fałszowaniem. Artykuł 1 decyzji 2003/862/WE stanowi, że postanowienia decyzji 2003/861/WE rozszerza się na Państwa Członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty.
- (5) W liście francuskiego ministra finansów z dnia 6 września 2004 r. władze francuskie zobowiązały się do utrzymania obecnego podziału kosztów pomiędzy Mennicą Paryską a Komisją. Wymiana listów między członkiem Komisji odpowiedzialnym za walkę z nadużyciami finansowymi a francuskim ministrem finansów w sprawie stałej działalności ECTN dotyczącej analiz i klasyfikacji fałszywków euro uwzględni zasady organizacyjne ECTN powstałe w trakcie tymczasowej działalności ECTN przy Mennicy Paryskiej, zgodnie z wymianą listów między Przewodniczącym Rady a francuskim ministrem finansów w dniach od 28 lutego do 9 czerwca 2000 r.
- (6) Ponadto należy kontynuować regularne informowanie Komitetu Ekonomiczno-Finansowego, Europejskiego Banku Centralnego, Europolu, jak również właściwych władz krajowych o działalności ECTN i sytuacji dotyczącej fałszowania euro.
- (7) W związku z powyższym należy ustanowić ECTN w ramach Komisji w Brukseli, działające przy Europejskim Urzędzie ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF).
- (8) Komisja koordynuje działania prowadzone przez wszelkie właściwe władze techniczne, mające na celu ochronę euro przed fałszowaniem; koordynacja ta obejmuje metody analizy fałszywych monet euro, badanie nowych przypadków fałszywych monet i ocenę skutków, wzajemne informowanie się o działaniach KCAM i ECTN, przekazywanie informacji na zewnątrz w sprawie fałszywych monet, wykrywanie fałszywych monet przez urzędników obróbki monet, jak również badanie każdego problemu technicznego w tej dziedzinie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 45.

⁽³⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.2001, str. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.2001, str. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 339 z 21.12.2001, str. 50.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 339 z 21.12.2001, str. 55.

- (9) Należy kontynuować wspomnianą koordynację w ramach Komitetu Doradczego ds. Koordynacji w zakresie Nadużyć Finansowych⁽¹⁾, prac zespołu ekspertów ds. fałszerstwa monet składającego się z osób odpowiedzialnych za KCAM i ECTN, którym kieruje i któremu przewodniczy Komisja, zapewniając jednocześnie regularne informowanie Komitetu Ekonomiczno-Finansowego.
- (10) W celu wykonania decyzji 2003/861/WE i 2003/862/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach Komisji w Brukseli ustanawia się Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN), działające przy OLAF.

Artykuł 2

ECTN analizuje i klasyfikuje wszelkie nowe rodzaje fałszywych monet, na zasadach określonych w art. 5 rozporządzenia (WE) 1338/2001. Przyczynia się do osiągnięcia celów wspólnotowego programu działania „Perykles”, zgodnie z art. 4 decyzji 2001/923/WE. Udziela wsparcia Krajowym Centrom Analiz Monet (KCAM) oraz policji, a także współpracuje z właściwymi instancjami celem analizowania fałszywych monet euro i wzmocnienia ochrony.

Artykuł 3

Zasady organizacyjne ECTN są następujące:

- dla celów analizy monet Komisja może oddelegować członków swojego personelu do Mennicy Paryskiej celem skorzystania z jej urządzeń,

— w celu wypełnienia swojej misji ECTN może korzystać z personelu i wyposażenia francuskiego KCAM, jak również z laboratorium Mennicy Paryskiej, znajdujących się w Pessac. Władze francuskie udostępniają odpowiedni personel oraz sprzęt z pierwszeństwem dla ECTN,

— zgodnie ze stosownymi rozporządzeniami finansowymi część wydatków poniesionych w związku z zadaniami ECTN obciąża budżet ogólny Wspólnot Europejskich. Zważywszy, że Francja udostępnia wyżej wymieniony personel, pomieszczenia i sprzęt oraz zobowiązuje się do ich utrzymywania, budżet Wspólnot pokrywa płace pracowników Komisji, koszty podróży i różne drobne wydatki bieżące.

OLAF, wraz z Mennicą Paryską, jest odpowiedzialny za opracowanie przepisów dotyczących procedur administracyjnych ECTN.

Artykuł 4

Komisja koordynuje działania niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem, organizując okresowe zebrania ekspertów z dziedziny fałszerstwa monet.

Komitet Ekonomiczno-Finansowy, Europejski Bank Centralny, Europol, jak również właściwe władze krajowe są regularnie informowane na temat działalności ECTN oraz sytuacji dotyczącej fałszowania monet.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 października 2004 r.

W imieniu Komisji
Michele SCHREYER
Członek Komisji

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 94/140/WE (Dz.U. L 61 z 4.3.1994, str. 27).

DECYZJA KOMISJI**z dnia 27 grudnia 2004 r.****w sprawie przyznania Niderlandom dodatkowych dni nieobecności w porcie zgodnie z załącznikiem V do rozporządzenia Rady (WE) nr 2287/2003***(notyfikowana jako dokument nr K(2004) 5269)***(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)**

(2005/38/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2287/2003 z dnia 19 grudnia 2003 r. ustalające wielkości dopuszczalne połowów na 2004 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, gdzie wymagane są ograniczenia połowowe⁽¹⁾, w szczególności pkt 6, lit. c) załącznika V,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Punkt 6 lit. a) załącznika V do rozporządzenia Rady (WE) nr 2287/2003 określa liczbę dni, w trakcie których niektóre wspólnotowe statki rybackie, w okresie od dnia 1 lutego 2004 r. do dnia 31 grudnia 2004 r., mogą być nieobecne w porcie na obszarach geograficznych określonych w pkt. 2 tego załącznika.
- (2) Punkt 6 lit. c) załącznika, o którym mowa, daje Komisji możliwość przyznawania dodatkowych dni nieobecności w porcie w przypadku posiadania na pokładzie narzędzi określonych w pkt. 4 załącznika, na podstawie wyników programów wycofania z eksploatacji osiągniętych od dnia 1 stycznia 2002 r. dla statków rybackich, których dotyczą postanowienia tego załącznika.

(3) Niderlandy przedłożyły dane o wycofaniu z eksploatacji w 2002 r. i 2003 r. statków rybackich posiadających na pokładzie włoki ramowe o rozmiarze oczek sieci równym lub większym niż 80 mm.

(4) Na podstawie przedłożonych danych należy przyznać Niderlandom dodatkowe dni dla statków rybackich posiadających na pokładzie narzędzia połowowe określone w pkt. 4 lit. b) załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 2287/2003.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Poza dniami wymienionymi w pkt. 6 lit. a) załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 2287/2003 przyznaje się Niderlandom dwa dodatkowe dni w każdym miesiącu kalendarzowym dla statków posiadających na pokładzie włoki ramowe o rozmiarze oczek sieci równym lub większym niż 80 mm.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji

Joe BORG

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 31.12.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1928/2004 (Dz.U. L 332 z 6.11.2004, str. 5).

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 grudnia 2004 r.

w sprawie finansowania zewnętrznej oceny wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt oraz finansowania przeprowadzania badania w celu analizy kosztów i warunków dotyczących instrumentu finansowania ryzyka w przypadku epidemii inwentarza żywego w UE

(2005/39/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

aspekty powinna wspomagać służby Komisji w określaniu odpowiednich opcji na przyszłość.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 20,

uwzględniając decyzję Komisji SEC/2004/120 z dnia 11 marca 2004 r. w sprawie przepisów wewnętrznych dotyczących wykonania budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, w szczególności jej art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 90/424/EWG Wspólnota podejmuje albo pomaga Państwom Członkowskim w podejmowaniu technicznych i naukowych środków potrzebnych do opracowania prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie weterynarii, a także do rozwoju edukacji i szkolenia w dziedzinie weterynarii.
- (2) W świetle zaleceń międzynarodowej konferencji w sprawie kontroli i profilaktyki weterynaryjnej pryszczycy (grudzień 2001 r.), pojawiających się nowych trudności w zakresie zwalczania niektórych zakaźnych chorób zwierząt i ewentualnej potrzeby nowych systemów finansowania skutków wybuchu tej choroby, niezbędny jest dalszy przegląd zagadnienia.
- (3) W celu przeprowadzenia wspomnianego przeglądu należy w kontekście programu roboczego podjąć dwa następujące działania.
- (4) Po pierwsze, należy przeprowadzić ocenę programów wydatków wspólnotowych, aby ocenić metody zarządzania przydzielanych funduszy oraz promować metody zarządzania oparte na doświadczeniach z przeszłości, kładąc szczególny nacisk na zarządzanie w oparciu o wyniki.
- (5) Zewnętrzna i niezależna ocena wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt w oparciu o jej finansowe

- (6) Po drugie, przeprowadzenie, na wniosek Parlamentu Europejskiego, analizy (projektu pilotażowego w rozumieniu art. 49 ust. 2 rozporządzenia finansowego) kosztów i warunków dotyczących instrumentu finansowania ryzyka w przypadku epidemii inwentarza żywego w UE. Celem analizy będzie zbadanie możliwości wykonania oraz oszacowania kosztów innych instrumentów finansowania ryzyka, aby określić możliwy wpływ na budżety krajowe i budżet wspólnotowy oraz zrównoważone poziomy krajowych systemów wsparcia dla strat bezpośrednich.

- (7) Wyniki wymienionej analizy mogłyby stanowić podstawę dla harmonizacji systemów finansowych UE mając na celu co najmniej sprawiedliwe traktowanie rolników w UE, a z drugiej strony analizę przyszłości funduszu weterynaryjnego w poszerzonej Wspólnocie.

- (8) Zgodnie z art. 15 przepisów wewnętrznych dotyczących wykonania budżetu roczny program pracy może być równoważny z decyzją o finansowaniu pod warunkiem, że stanowi on wystarczająco dokładne ramy. Ocena, analiza oraz przegląd przewidziane w niniejszej decyzji stanowią takie ramy.

- (9) Zgodnie z art. 49 ust. 2 rozporządzenia finansowego wykorzystanie środków bez aktu podstawowego podlega zatwierdzonej przez Komisję decyzji zapewniającej odpowiednie ramy.

- (10) Niniejsza decyzja powinna zatem stanowić ramy równoważne z decyzją w sprawie finansowania w rozumieniu art. 75 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾.

- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Działania przedstawione w Załączniku do niniejszej decyzji zatwierdza się w celu ich finansowania.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 grudnia 2004 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Zewnętrzna ocena wspólnotowej polityki w zakresie zdrowia zwierząt oraz właściwa analiza wpływu w celu określenia właściwej opcji na przyszłość w tej dziedzinie.

Linia budżetowa: 17.04.02 – inne środki

Akt podstawowy: Decyzja 90/424/EWG

Procedura i harmonogram: przedstawiona ocena i analiza wpływu zostaną zrealizowane w formie umowy ramowej. Zaproszenie do składania ofert na tę umowę ramową zostanie ogłoszone w ostatnim kwartale roku 2004 zgodnie z procedurą otwartą.

Koszt: kwota maksymalna 530 000 EUR.

2. Analiza pt. „Koszty i warunki dotyczące instrumentu finansowania ryzyka w przypadku epidemii inwentarza żywego w UE”.

Linia budżetowa: 17.01.04.04

Projekt pilotażowy zgodnie z art. 49 ust. 2 rozporządzenia finansowego.

Procedura i harmonogram: Zaproszenie do składania ofert zostanie ogłoszone w ostatnim kwartale roku zgodnie z procedurą otwartą.

Koszt: kwota maksymalna 500 000 EUR.
